

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2003 • ΤΕΥΧΟΣ 30

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Εὐρώπη τῆς «Νέας Ἐποχῆς».....	σελ. 1
Ἐπιστημονικό Συνέδριο «Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας».....	σελ. 3
«Ἱερές Μουσικές τῆς Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδας».....	σελ. 7
Τό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα καὶ ὁ Χριστιανισμός.....	σελ. 9
Ἀποκάλυψη καὶ «ἀποκαλύψεις». Τά ἀποκαλυπτήρια τῆς Νέας Ἐποχῆς.....	σελ. 11
Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου: Ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ πόνου.....	σελ. 15
Ἀστρολογία, ἀποκρυφισμός καὶ σύγχρονη εἰδωλολατρία.....	σελ. 16
Νέα «Ἀθηναϊκή ἡγεμονία» καὶ ἡ διαμόρφωση τῆς κοινῆς γνώμης στίς ΗΠΑ.....	σελ. 19
Βιβλιοπαρουσίαση.....	σελ. 23
Ἐπιστολές ἀναγνωστῶν.....	σελ. 26
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια.....	σελ. 27

Ἡ ΕΥΡΩΠΗ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Ολο καὶ καθαρότερα φανερῶνεται ἡ πικρὴ ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐνωμένη Εὐρώπη πού μᾶς ἐτοιμάζουν θά εἶναι μιά Εὐρώπη ὑποθηκευμένη στή μασονία, μιά Εὐρώπη πλήρως ἐντεταγμένη στόν νεοταξικό σχεδιασμό (βλ. ἐφημ. «Ὁ κόσμος τοῦ Ἐπενδυτῆ», 7.6.2003). Κατά τόν διαρρεύσαντα μῆνα Ἰούνιο αὐτό ἔγινε σαφές ἀπό ὄσα ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν ἐξ ἀφορμῆς τῆς συζητήσεως καὶ ἐγκρίσεως τοῦ πρώτου σχεδίου Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος στή Σύνοδο Κορυφῆς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως στό Πόρτο Καρῶς στή Χαλκιδική (19–22 Ἰουνίου 2003).

Ἀπό πλευρᾶς Ἐκκλησίας ἡ ἀσκηθεῖσα κριτική ἀφοροῦσε κυρίως στή μὴ ἀναφορά τοῦ Χριστιανισμοῦ στό Προοίμιο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος. Ὁ ἀναγνώστης θά ἔχει τὴν εὐκαιρία νά διαβάσει στό παρὸν τεῦχος τό σχετικό ἄρθρο τοῦ π. Γ. Μεταλληνοῦ, ὅπου ἡ μὴ ἀναφορά τοῦ Χριστιανισμοῦ προσεγγίζεται ἀπό μίαν ἄλλη ὀπτική γωνία. Ὁ ἀποχριστιανισμός τῆς Εὐρώπης, ἀποτέλεσμα μᾶς μακρᾶς διαδικασίας ἀπομακρύνσεως τοῦ δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπό τὴν αὐθεντικότητα τῆς Πατερικῆς Ὁρθοδοξίας τῆς διωθείσης καὶ ἐκεῖ πρὸ τοῦ σχίσματος, εἶχε ὡς φυσικὴ συνέπεια τὴν

απάλειψη του Χριστιανισμού και από τό σημερινό Ευρωπαϊκό Σύνταγμα.

Ένα άλλο «σκάνδαλο» του Συντάγματος αυτού —αποκαλυπτικό των προθέσεων των σημερινών διαμορφωτών της Ευρώπης— είναι τό άρθρο 51. Μέ τό άρθρο αυτό έρχεται ή Ευρώπη νά εξισώσει τίς «γνωστές θρησκείες» (σύμφωνα μέ τήν νομική όρολογία) μέ τίς παντοειδείς αίρέσεις και σέκτες τύπου σαϊεντολογίας, τίς όποιες μέχρι πρό τινος τό ίδιο τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και Ευρωπαϊκές Κυβερνήσεις έχαρακτήριζαν ως επικίνδυνες και καταστροφικές για τά επί μέρους πρόσωπα και τήν κοινωνία συνολικά! Ίδου τί αναφέρει τό επίμαχο άρθρο 51, τό όποιο ξεκινά καλά, δηλώνοντας ότι: «ή Ένωση σέβεται και δέν προδικάζει τό καθεστώς σύμφωνα μέ τό έθνικό δίκαιο των Έκκλησιών και των θρησκευτικών ένώσεων ή κοινοτήτων στα κράτη-μέλη». Στή συνέχεια, όμως, στις παραγράφους 2 και 3, αναφέρονται τά έξής επικίνδυνα: «Η Ένωση σέβεται μέ τόν ίδιο τρόπο τό καθεστώς των φιλοσοφικών και μή όμολογιακών οργανώσεων (σ.σ.: ή ύπογράμμιση δική μας). Η Ένωση διατηρεί άνοιχτό, διαφανή και τακτικό διάλογο μέ τίς Έκκλησίες και τίς οργανώσεις αυτές, αναγνωρίζοντας τήν ιδιαίτερη ταυτότητα και συμβολή τους».

Η μασονία λοιπόν, οί σέκτες και άλλες παρόμοιες οργανώσεις μπορούν νά «βαφτισθοϋν» φιλοσοφικές και μή όμολογιακές οργανώσεις. Η νομιμοποίησή τους και ή εξίσωσή τους μέ τίς γνωστές θρησκείες καταλαβαίνει κανείς τί άνατροπή θά προκαλέσει και πώς θά διαμορφώσει τό θρησκευτικό τοπίο στή νέα Ευρώπη.

Άνεξάρτητα όμως άπ' αυτό, είναι άξιοσημείωτο ότι για πρώτη φορά ένας έντονος ευρωσκεπτικισμός διατυπώνεται από άσχετες μεταξύ τους πηγές. Έκτός από τούς θιασώτες του καθ' ήμās Ρωμαίου, δηλαδή Έλληνορθόδοξου τρόπου, πού άνέκαθεν έβλεπαν μέ σκεπτικισμό αλλά και πόνο τήν φραγκική Ευρώπη, και ή άλλη μερίδα, αυτή των θαυμαστών της, προβληματίζεται έντονα για τό πού πηγαινει ή Ευρώπη.

Έτσι ό Άρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος σέ κήρυγμά του τήν Κυριακή 15 Ίουνίου διαπιστώνει ότι «ή Ευρώπη θά άτυχήσει και θά διαλυθεί έτσι όπως πάνε νά τήν οδηγήσουν».

Ό διάσημος οικονομολόγος Μίλτον Φρί-

ντμαν κάνει τήν ίδια διαπίστωση. Σέ άρθρο του για τό νέο ευρωπαϊκό νόμισμα, εκτιμά ότι ή Ένωμένη Ευρώπη θά έχει διαλυθεί σέ δέκα χρόνια για λόγους οικονομικούς.

Ό ευρωβουλευτής της «Νέας Δημοκρατίας» κ. Γιάννης Μαρίνος εκτιμά ότι ή μή άναφορά του Χριστιανισμού στο Ευρωπαϊκό Σύνταγμα όφείλεται στο γεγονός ότι «έπεκράτησε ή διεθνής των φονταμενταλιστών της άθεϊας, στήν όποία μεταλλάχθηκαν τά όρφανά του καταρρεύσαντος στήν Ευρώπη μαρξιστικού ύπαρκτου σοσιαλισμού (έφημ. «Τύπος της Κυριακής», 22.6.2003).

Όποια και νά είναι πάντως τά αίτια αυτών των εξελίξεων, γεγονός παραμένει ότι ή Ευρώπη όλο και περισσότερο προσεγγίζει τίς Ηνωμένες Πολιτείες του Προέδρου Μπους, οικοδομούμενη επάνω στήν προτεραιότητα της (ύποτιθέμενης) ασφάλειας και του ολοκληρωτικού έλέγχου, περιορίζοντας δημοκρατικά δικαιώματα και άτομικές έλευθερίες. Έτσι άγγλικές έφημερίδες, όπως ή «Ντέιλι Μέιλ» χαρακτηρίζουν τό σχέδιο Ευρωπαϊκού Συντάγματος «Σχέδιο για τυραννία». Τό ίδιο εκφράζει ύπομορφήν έρωτήματος και ό «Έκόνομιστ» διερωτώμενος εάν τό σχέδιο αυτό άποτελεί τακτοποίηση ή τυραννία.

Δέν είναι τυχαίο τό γεγονός ότι κατά τή Σύνοδο Κορυφής των είκοσιπέντε (25) Ευρωπαίων Άρχηγών Κρατών στή Χαλκιδική έπιστρατεύθηκαν είκοσι χιλιάδες (20.000) άνδρες της άστυνομίας, του λιμενικού, στρατού, ναυτικού και άεροπορίας για τήν ασφάλεια των ύψηλών ξένων, άκόμη και πύραυλοι «Πάτριος» για τήν αντιμετώπιση του ένδεχομένου άεροπορικής ή πυραυλικής επίθεσης εναντίον του ξενοδοχείου όπου έλάμβανε χώρα ή Σύνοδος Κορυφής! Η ύπερβολή των μέτρων ασφάλειας ήταν μία σαφής επίδειξη ισχύος από τήν πλευρά της Νέας Τάξεως, πού έφερε όμως τά αντίθετα αποτελέσματα από πλευράς έντυπώσεων. Ούτε οί πιό στυγνοί δικτάτορες της Ίστορίας δέν φοβοϋνταν τόσο πολύ τόν λαό. Η μήπως δέν φανερώνει φόβο ή κινητοποίηση είκοσι χιλιάδων πάνοπλων άστυνομικών, τορπιλακάτων, άκόμη και άντιαεροπορικών πυραύλων για νά φυλάξουν τούς 25;

Πάντως, ένα από τά άπτά αποτελέσματα της Συνόδου Κορυφής ήταν και ή άπόφαση —

πέρασε στα «ψιλά» των ἐφημερίδων— για ψηφιακή παρακολούθηση, μέ «τσιπάκι» στα διαβατήρια τῶν εὐρωπαϊῶν πολιτῶν, ὅπως θά ἔχετε τήν εὐκαιρία νά διαβάσετε στίς Εἰδήσεις καί Σχόλια τῆς «Παρακαταθήκης».

Ἡ σαφής γνώση τῆς πραγματικότητος βοηθεῖ ἀνθρωπίνως, στήν ἐπιτυχή ἀντιμετώπιση τῶν δυσκολιῶν. Ἡ Εὐρώπη πού οἰκοδομεῖται σήμερα δέν εἶναι αὐτή πού ἐμεῖς θέλουμε. Δέν εἶναι ἡ Εὐρώπη τῆς κοινῆς Χριστιανικῆς παραδόσεως πρό τοῦ σχίσματος. Ἡ Εὐρώπη, ὅπως θά τήν ἤθελε ὁ μέγας Παῦλος, ὁ πρῶτος

Ἀπόστολος πού πάτησε σέ Εὐρωπαϊκό ἔδαφος καί ἐσφράγισε τήν Ἱστορία της.

Ἀνάγκη νά ὀπλισθοῦμε, λοιπόν, μέ ὑπομονή, ἀγωνιστικότητα, προσευχή καί μετάνοια.

Ἐξ ἄλλου μήν ξεχνοῦμε ὅτι ὁ πραγματικός καί μοναδικός Κύριος τῆς Ἱστορίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἔτσι, ἔχοντάς Του ἐμπιστοσύνη, ἐκτός ἀπό ἀγωνιστικοί θά εἴμαστε καί αἰσιόδοξοι, ἐφ' ὅσον Ἐκεῖνος «ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. 6, 2).

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΝΕΟΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑΣ

Δωδεκαθεῖσμός – Ὑποτίμηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης – Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες

Π ο ρ ῖ σ μ α τ α Σ υ ν ε δ ρ ῖ ο υ

Τό Ἐπιστημονικό Συνέδριο, πού ὀργανώθηκε στή Θεσσαλονίκη ἀπό τήν Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν μέ θέμα «Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας. Δωδεκαθεῖσμός – Ὑποτίμηση Παλαιᾶς Διαθήκης – Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες», διεξήγαγε τίς ἐργασίες του ἀπό 25-27 Μαΐου 2003 στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἀνακοινώθηκαν τριάντα τρεῖς (33) εἰσηγήσεις ἀπό ἰσαριθμούς εἰδικούς εἰσηγητάς, κληρικούς, μοναχοῦς, πανεπιστημιακοῦς καθηγητάς καί ἐρευνητάς. Ἦταν ἐντυπωσιακός ὁ ἀριθμός τῶν συμμετεχόντων· ἡ μεγάλη αἴθουσα ἦταν κατάμεστη ὄχι μόνο κατά τήν ἑναρκτήρια ἀλλά καί κατά τίς ἐπί μέρους συνεδρίες, σπάνιο φαινόμενο γιά τά συνήθη ἐπιστημονικά συνέδρια. Ἦταν ὀλοφάνερο τό ἄνοιγμα καί ἡ ἀνταπόκριση τῆς ἐπιστήμης πρός τήν κοινωνία καί πρός τίς πολιτιστικές διεργασίες.

Παρέστησαν κατά τήν ἑναρξη καί ἐχαιρέτησαν τό Συνέδριο ὁ νομάρχης Θεσσαλονίκης κ. Παναγιώτης Ψωμάδης, βουλευτές, πολιτευτές καί πανεπιστημιακοί καθηγητές. Χαιρετισμούς ἤ ἐκπροσώπους ἀπέστειλαν Μητροπολίτες, Καθηγούμενοι Ἱερῶν Μονῶν, βουλευτές, ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Β. Παπαγεωργόπουλος καί διάφοροι σύλλογοι.

Ἡ γνωστοποίηση τοῦ Συνεδρίου προκάλεσε τίς ἔντονες ἀντιδράσεις τῶν νεοειδωλολατρικῶν συλλόγων, μέ κυκλοφόρηση συκοφαντικῶν καί ὑβριστικῶν ἐντύπων, τό περιεχόμενο τῶν ὁποίων καταχώρησαν καί στό Διαδίκτυο, μέ ἀποστολή ἐξωδίκων προσκλήσεων γιά ἐκφοβισμό τῶν ὀργανωτῶν καί εἰσηγητῶν καί ἐπίσημο ἔγγραφο τοῦ «Ἐπάτου Συμβουλίου τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῶν», μέ βαρύτατους ὑβριστικούς χαρακτηρισμούς ἐναντίον τῶν ὀργανωτῶν, στό ὁποῖο διαμαρτύρονταν ἐν πρώτοις γιά τό Πανεπιστήμιο δέν ἔχει ὡς σῆμα τήν μορφή τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἀλλά τόν παντελῶς ἄσχετο μέ τή μόρφωση καί τή γνώση «Ἅγιο» τῶν Χριστιανῶν, ἐννοώντας τόν Ἅγιο Δημήτριο, καί κατόπιν ζητοῦσαν νά μᾶς ἀποπέμψει ἀπό τήν αἴθουσα, τήν ὁποία κακῶς μᾶς παρεχώρησε.

Μετά τήν ἀποτυχία αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν, ἐκάλεσαν διά τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως τοῦς ἀνά τήν Ἑλλάδα ὀπαδούς τοῦ δωδεκαθεῖσμοῦ νά ἔλθουν στήν Θεσσαλονίκη καί νά καταλάβουν τήν αἴθουσα, ὥστε νά παρεμποδισθεῖ ἡ διεξαγωγή τοῦ Συνεδρίου. Προσῆλθαν πράγματι μέ πανῶ ἐλάχιστα πρόσωπα πού ἀπαιτοῦσαν νά εἰσέλθουν στήν αἴθουσα, στήν ὁποία ἤδη εἶχαν διασπαρῆ ἄλλοι ὀμόφρονες τῶν φωνασκούντες κατά τήν

διάρκεια τῶν εἰσηγήσεων, ἐνοχλοῦντες καί παρεμποδίζοντες τὴν ὁμαλή διεξαγωγή τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου. Τό πανεπιστημιακό ἄσυλο γιὰ ἄλλη μία φορά χρησιμοποιήθηκε ἐναντίον τῆς ἐλεύθερης διακίνησης τῶν ἰδεῶν καί τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ διαλόγου ἀπό ὀλιγάριθμα ἐξωπανεπιστημιακά, αὐταρχικά καί ἀντιδημοκρατικά στοιχεῖα, καί μάλιστα ἀπό δῆθεν λάτρεις τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πνεύματος. Ἡ σθεναρή στάση τῶν διοργανωτῶν καί ἡ ἐμφανῆς ἀντίδραση τοῦ πλήθους τῶν συνέδρων ἐμπόδισαν τοὺς ταραχοποιούς νά ἐπιτύχουν τόν στόχο τους, πού ἦταν ὄχι ὁ ἐλεύθερος διάλογος ἀλλά ἡ διάλυση τοῦ Συνεδρίου. Ἀπογοητευθέντες ἀπό τὴν ἀδυναμία τους καί τὴν ἐμφανῆ κατακραυγή τῶν συνέδρων κατὰ τὴν ἐναρκτήρια συνεδρία δέν προκάλεσαν ἐπεισόδια κατὰ τίς ἐπόμενες συνεδρίες. Τό ἐγχείρημά τους εἶχε σέ μικρογραφία τόν χαρακτήρα καί τὴν τύχη τοῦ ἐγχειρήματος τοῦ οὐτοπικοῦ ἥρωός τους Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἢ Ἀποστάτου.

Μέ βάση τίς εἰσηγήσεις καί τίς διεξαχθεῖσες ἐνδιαφέρουσες συζητήσεις τά πορίσματα τοῦ συνεδρίου συνοψίζονται στά ἑξῆς:

1. Τό θέμα τοῦ συνεδρίου, ὅπως φάνηκε καί ἀπό τίς ἀντιδράσεις, ἰδιαίτερα ἀπό τό πλήθος τῶν συνέδρων, προκάλεσε μεγάλο ἐνδιαφέρον καί ἐκάλυψε πραγματική ἐπιστημονική καί ποιμαντική ἀνάγκη.

2. Ἡ νεοειδωλολατρία ἢ νεοπαγανισμός ἢ ἀρχαιολατρία δέν εἶναι μόνον ἐλληνικό ἀλλά παγκόσμιο φαινόμενο. Ἡ προσπάθεια ἀναδιώσεως τῶν ἀρχαίων ἐθνικῶν θρησκειῶν, ἐκμεταλλεζόμενη τά πατριωτικά αἰσθήματα τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελεῖ ἐπιδίωξη τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς στήν ὁποία καί ἐντάσσεται. Ἐνισχύεται ἀπό τίς κατὰ τόπους μασονικές στοές, οἱ ὁποῖες ἐνδιαφέρονται ὄχι γιὰ κάποια συγκεκριμένη θρησκεία, ἀλλά γιὰ τὴν προώθηση τοῦ συγκρητισμοῦ καί τὴν πρόσδεση τῶν ἀνθρώπων σέ μία πανθρησκεία, ὥστε νά ἐπιβληθεῖ παγκοσμίως ἡ Νέα Τάξη πραγμάτων.

3. Ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τόν ἀληθινό Θεό καί ἡ λατρεία τῶν κτισμάτων εἶναι τέχνασμα τοῦ Διαβόλου. Ἐχει ὡς κίνητρο τόν ἐγωϊσμό καί σκοπό τὴν αὐτοθέωση· ὑποθάλλει τίς κα-

τώτερες ἐπιθυμίες καί ἡδονές, ἢ ἐκπλήρωση τῶν ὁποίων δημιουργεῖ πολέμους, ἐριδες, ἀναστατώσεις, καταρράκωση τῆς μοναδικῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνας Θεοῦ, ὅπως μοναδικά καί ἀξιόπιστα διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό πρῶτο κεφάλαιο τῆς «Πρὸς Ρωμαίους» ἐπιστολῆς. Τό ἦθος τῶν θεῶν τοῦ δωδεκαθέου εἶναι χειρότερο τοῦ ἦθους τῶν χειρότερων ἀνθρώπων. Γι' αὐτό καί ἡ λατρεία τους ἀπορρίφθηκε ἀπό τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες σοφοὺς ὡς ἀνόητη καί ἀπαξιωτική γιὰ τόν ἄνθρωπο.

4. Ἡ ἀπόρριψη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐμφανίζει τόν νεοπαγανισμό ὡς ἀντίπαλο τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Οὐσιαστικά ὁμως εἶναι σύμμαχος του, διότι κοινό γνώρισμα ἀμφοτέρων εἶναι ἡ ἀπόρριψη τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δέν στρέφονται ἐμφανῶς ἐναντίον τῆς Καινῆς Διαθήκης, γιὰ νά ἀποκρύψουν τίς πραγματικές τους διαθέσεις καί νά ἀποφύγουν τὴν ἄμεση ἀντίδραση τῶν Χριστιανῶν. Οἱ δύο ὁμως Διαθήκες, Παλαιά καί Καινή, εἶναι ἀλληλένδετες καί ἀποτελοῦν ἀδιαίρετη ἐνότητα. Εἶναι θεόπνευστα στό σύνολό τους κείμενα πού διακονοῦν ὡς δύο θεραπειίδες τό ἓνα σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, σέ διαφορετικές ἐποχές καί διαφορετικά ἐπίπεδα. Ἡ Καινή χωρὶς τὴν Παλαιά εἶναι μετέωρη, ἐνῶ ἡ Παλαιά χωρὶς τὴν Καινή μένει ἀνερμήνευτη καί ἀνεκπλήρωτη, ἓνα ἀπλό βιβλίον τῆς ἱστορίας τῶν Ἑβραίων. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἐχρησιμοποίησε καί προέβαλε τὴν Π. Διαθήκη ὡς προετοιμασία τοῦ ἰδικοῦ Του ἔργου. Τό ἴδιο ἔπραξαν καί οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως καί ἡ Ἐκκλησία κατόπιν στή θεολογία καί στή λατρεία, ἀλλά καί ἡ χριστιανική παιδεία στό Βυζάντιο καί μετὰ τό Βυζάντιο. Οἱ νεοειδωλολάτρες ἀκολουθοῦν σ' αὐτό τοὺς ἀρχαίους Γνωστικούς, τοὺς ὁποίους κατεδίκασε ἡ Ἐκκλησία. Στά νεώτερα χρόνια τὴν Παλαιά Διαθήκη ἐπολέμησαν καί ὑποτίμησαν οἱ ἄθεοι διαφωτιστές μέ ἀρχηγό τόν Βολταίρο. Ἡ πολεμική κατὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στόν σημερινό Ἑλληνισμό ἀντιγράφει δυτικά ἀθεϊστικά παραδείγματα καί ἀξιοποιεῖ ἐθνικιστικά-ρατσιστικά κίνητρα, κατὰ τά πρότυπα τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ τοῦ Χίτλερ.

5. Ἡ εἰδωλολατρία δέν εἶναι οὔτε τό μο-

ναδικό ούτε τό καλύτερο στοιχείο τῆς ἀρχαιοελληνικῆς παιδείας. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καλλιεργοῦν καί συνεχίζουν σέ ὅλους τούς τομεῖς τήν ἑλληνική παιδεία, ἱστοριογραφία, ποίηση, τέχνη, ἀποκαθαίροντάς την μόνον ἀπό τήν ἀσέβεια καί ἀνηθικότητα τῶν εἰδώλων. Ὁ ἀληθινός Ἕλληνας δέν μπορεῖ νά εἶναι εἰδωλολάτρης, ὅπως στήν οὐσία δέν ἦσαν καί οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφοί. Οἱ μόνοι πού μποροῦν νά διεκδικοῦν ἐπάξια τό ἀρχαιοελληνικό παρελθόν εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὁ Χριστιανισμός δέν ἔδρασε τόν Ἕλληνισμό· τόν διέσωσε ἀπό τήν παρακμή καί τοῦ ἔδωσε νέα πνευματική δύναμη γιά νά συνεχίσει τήν πορεία του· ὁ ἐκχριστιανισμός τῶν λαῶν ἐσήμαινε σέ μεγάλο βαθμό καί ἐξελληνισμό τους. Ὁ βυζαντινός πολιτισμός ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ νεοειδωλολάτρες, ἀποδεχόμενοι μόνον τήν ἑλληνική ἀρχαιότητα, κολοβώνουν καί συρρικνώνουν τήν ἑλληνική ἱστορία, στήν ὁποία ὅμως ἀνήκουν καί ὁ Παρθενώνας καί ἡ Ἁγία-Σοφία, ἡ ποίηση τοῦ Ὁμήρου καί τῶν τραγικῶν, ἀλλά καί ὁ Ρωμανός ὁ Μελωδός καί ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, τά μωσαϊκά τῆς Βεργίνας, ἀλλά καί τῆς Μονῆς τῆς Χώρας. Ὅσοι διαγράφουν τά δύο χιλιάδες χρόνια τοῦ χριστιανικοῦ Ἕλληνισμοῦ ἐξυπηρετοῦν τούς ἐχθρούς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἐξ ἄλλου ἡ μυθολογούμενη ἐκτεταμένη καταστροφή τῶν ἀρχαίων μνημείων ἀπό Χριστιανούς ἀποτελεῖ σκόπιμη διόγκωση μεμονωμένων παραδειγμάτων. Δέν ἦταν ποτέ ἐπίσημη κρατική ἢ ἐκκλησιαστική γραμμή. Ἀντίθετα πολλά ἀρχαῖα μνημεῖα τέχνης μεταφέρθηκαν στήν Κωνσταντινούπολη καί διατηρήθηκαν θαυμαζόμενα ἀπό τούς Χριστιανούς. Συνέβη ὅ,τι καί μέ τά ἀρχαῖα κείμενα πού διασώθηκαν στά ἀντιγραφικά ἐργαστήρια τῶν μονῶν, διδασκόμενα καί σχολιαζόμενα ἀπό μεγάλους διδασκάλους καί Πατέρες, ὅπως π.χ. τόν Φώτιο καί τόν Εὐστάθιο Θεσσαλονίκης. Οἱ Χριστιανοί μοναχοὶ ἀντέγραψαν, γιά νά τίς διασώσουν, ἀκόμη καί τίς προκλητικές κωμωδίες τοῦ Ἀριστοφάνη.

6. Οἱ νεοειδωλολάτρες χρησιμοποιοῦν τά ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπιχειρήματα τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς τῶν διωγμῶν, ὅπως τοῦ Κέλσου, τοῦ Ἰεροκλέους καί τοῦ Πορφυρίου καί θαυμάζουν τόν αὐτοκράτορα Ἰου-

λιανό. Ἡ ἀντιχριστιανική αὐτή γραμματεία καταρρίφθηκε πλήρως ἀπό ἀντίστοιχα ἔργα τῶν Χριστιανῶν συγγραφέων τῶν πέντε πρώτων αἰώνων, τῶν Ἀπολογητῶν, τῶν Ἀλεξανδρινῶν, τῶν Καππαδοκῶν καί ἄλλων, ὥστε μετά τόν πέμπτο αἰώνα σίγησε πλήρως καί χάθηκε, μέ ἐξαίρεση τόν Γεώργιο Πλήθωνα Γεμιστό τόν 15ο αἰώνα, τοῦ ὁποῦ τοῦ οὐτοπικό ὄραμα γιά ἀναβίωση τῆς εἰδωλολατρίας δέν εἶχε καμμία ἀπήχηση στόν λαό. Ἐλάχιστη ἀπήχηση εἶχε καί τό κίνημα τοῦ Ἰουλιανοῦ τόν τέταρτο αἰώνα, μολοντί ἐπιχειρήθηκε νά ἐπιβληθεῖ μέ διωγμούς καί βία. Οἱ πολίτες τῆς αὐτοκρατορίας ἦσαν τώρα στήν πλειονότητά τους Χριστιανοί καί ζοῦσαν ἐνωμένοι κάτω ἀπό τήν νέα χριστιανική πίστη μέ Χριστιανούς ἄρχοντες καί ἐκχριστιανισμένους θεσμούς. Ὁ Ἰουλιανός ἦλθε σέ σύγκρουση πρός τό κοινό αἶσθημα· θέλησε νά ἐπιβάλλει τήν δική του παραβατική μοναχική πορεία, ἡ ὁποία ξεκίνησε ἀπό τό ἐφηβικό ἀπωθημένο αἶσθημα ἐκδικήσεως γιά τόν φόνο τῶν συγγενῶν του ἀπό τόν Χριστιανό αὐτοκράτορα Κωνσταντίο, ἐνισχύθηκε στήν Πέργαμο ἀπό τόν νεοπλατωνικό θεουργό φιλόσοφο Αἰδέσιο καί τόν μιθραϊστή μάγο Μάξιμο καί τελειοποιήθηκε ὡς πρός τίς θεουργικές - μαγικές πρακτικές στήν Ἀθήνα, ὅπου τόν ἐγνώρισαν καί τόν περιγράφουν ὡς διαταραγμένη μέ νευρωτικές ἐκδηλώσεις προσωπικότητα, ὁ Μ. Βασίλειος καί ὁ Γρηγόριος Θεολόγος. Πολλοί προσηλυτιζόμενοι καί σήμερα στήν νεοειδωλολατρία κινοῦνται ἀπό κάποιες ἀσθενεῖς πλευρές τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν καί ἀπό ἀναζήτηση θρησκευτικῆς ζωῆς ἀπαλλαγμένης ἀπό τίς βιοματικές ὑποχρεώσεις καί τούς ἠθικούς περιορισμούς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἀπομένει γι' αὐτό χῶρος αὐτοκριτικῆς ἐντός τῆς Ἐκκλησίας γιά τά φαινόμενα τῆς νεοειδωλολατρίας, ὥστε ἡ σχεδιαζόμενη ἀπό παγκόσμια κέντρα ἀναβίωση τῶν ἐθνικῶν θρησκείων νά μήν εὐρίσκει ἀφορμές καί ἐρείσματα κατά τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

7. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες εἶναι καρπός τῆς ἀγάπης τοῦ Ἕλληνισμοῦ γιά τήν ἄθληση τοῦ σώματος, παράλληλα μέ τή καλλιέργεια τοῦ πνεύματος. Ἐνῶ ὅμως εἶχαν ἀποκτήσει μεγάλη δόξα, προοδευτικά παρήκμασαν, διότι οἱ «στεφανῖται» ἀθληταὶ κατήντησαν «χρη-

ματῖται», καί ἔτσι ἔφθασαν σέ πλήρη ἀνυποληψία κατά τούς ἑλληνιστικούς χρόνους, ὥστε ἡ κατάργησή τους τό 393 μ.Χ. νά εἶναι ἡ μεγαλύτερη πρός αὐτούς εὐεργεσία. Ἡ ἀναδίωξή τους στήν Γαλλία τόν 18ο αἰώνα συνδέθηκε μέ τήν ἀναδίωξη καί τῆς εἰδωλολατρίας. Εἰδωλολατρική εἶναι ἕξ ἄλλου ἡ καθιερωθεῖσα ἀπό τό ναζιστικό καθεστῶς τῆς Γερμανίας (1936) τελετή τῆς ἀφῆς τῆς Ὀλυμπιακῆς φλόγας, ἡ ὁποία δυστυχῶς σώζεται μέ τό ἴδιο τυπικό ὡς σήμερα.

8. Ἡ ἐμπορευματοποίηση καί τά οἰκονομικά κίνητρα κρατῶν καί ἀθλητῶν τραυματίζουν καί σήμερα τόν γνήσιο ἀρχαιοελληνικό τους χαρακτήρα. Μελανό ἐπίσης σημεῖο πού ἀπαξιώνει περισσότερο τούς Ὀλυμπιακούς Ἀγῶνες εἶναι ὅτι ἡ ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τῆς νίκης ἐπιδιώκεται μέ ἐξουθενωτικά καί καταστροφικά γιά τήν σωματική καί ψυχική υἰγεία τῶν ἀθλητῶν μέσα. Γίνεται εὐρεία χρήση φαρμάκων ἢ οὐσιῶν (Doping) καί ἀπαγορευμένων ἀπό τήν ἰατρική δεοντολογία σωματικῶν ἢ ψυχολογικῶν μεθόδων γιά τήν ἐπιτυχία ὑψηλοτέρων ἐπιδόσεων. Οἱ μέχρι σήμερα προσπάθειες καταπολεμήσεως αὐτῆς τῆς τακτικῆς ἔχουν ἀποτύχει.

9. Ὁ Χριστιανισμός τιμᾷ τό ἀνθρώπινο σῶμα ὡς ἀχώριστο μέρος τοῦ διφυοῦς ἐνιαίου ψυχοσωματικοῦ ὄντος, ὡς ναό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὄργανο τῆς ψυχῆς κατάλληλο γιά τήν πνευματική τελείωση καί ὀλοκλήρωση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστιανός ἀσκεῖται πνευματικά καί ἀγωνίζεται σέ πνευματικά στάδια ἐναντίον τῶν παθῶν καί τῶν κακιῶν του, ἰδιαίτερα τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί τοῦ ἀτομισμοῦ καί ἐναντίον ὄχι σωματικοῦ, ἀλλά πνευματικοῦ ἀντιπάλου. Ἡ πάλη καί ὁ ἀγῶνας δέν διεξάγονται πρός «σάρκα καί αἷμα», πρός συναθλητάς του ἀνθρώπους, ἀλλά «πρός τάς ἀρχάς, πρός τάς ἐξουσίας, πρός τούς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρός τά πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφ. 6, 12). Ἡ ἀσκηση αὐτή περιλαμβάνει καί σωματικά ἀθλήματα, τήν νηστεία, τήν ἀγρυπνία, τόν σωματικό κόπο, τίς γονυκλισίες, ὅσα μᾶς ἐκληροδότησε ἡ ἀσκητική ἐμπειρία τοῦ Μοναχισμοῦ, ὥστε νά καταστῆ ὁ ἀνθρώπος καί ὡς πρός τό σῶμα δεκτικός τῶν θείων μυστηρίων καί τῆς θείας

ἐλλάμψεως, ἀνοικτός πρός τόν Θεό μέ ὑψηλό στόχο καί βραβεῖο τήν κατά Χάριν θέωση. Πρόκειται γιά ἀσκηση καί ἀθληση ἔλλογη, συνδυασμένη μέ τήν ταπείνωση καί τήν ἀγάπη· στούς ἀθλητικούς ἀγῶνες, παλαιούς καί νέους, στόχος εἶναι μόνον ἡ εὐρωστία τοῦ σώματος καί ἡ κενόδοξη ἐπιτυχία νικῶν μέ φθαρτά καί ἀνωφελῆ ἔπαθλα.

10. Ἐν ὄψει ὅλων αὐτῶν τῶν ἀσθενῶν πλευρῶν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, οἱ ὁποῖοι στίς ἡμέρες μας ἔχουν ἀποκτήσει πρόσθετους ἀπαξιωτικούς λόγους πού ὀδήγησαν στήν παρακμή τους, καί δεδομένης τῆς συνδέσεώς των μέ τήν νεοειδωλολατρία ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἀναδιώσεώς των, ἡ Ἐκκλησία χωρίς νά τούς ἀπορρίψει καί νά τούς πολεμήσει, γιατί θά συγκρουσθεῖ πρός τήν πολλά ἀναμένουσα ἀπό αὐτούς πολιτεία, πρός τούς διεθνεῖς ἐπιχειρηματικούς κύκλους καί πρός τούς ἀπροβληματίστους καί ἀπροσέκτους ἐκ τῶν Χριστιανῶν, πρέπει νά πάρει τίς δέουσες ἀποστάσεις. Τά οἰκονομικά ὀφέλη πού πιθανόν θά προκύψουν γιά τήν Ἐκκλησία δέν ἰσοσταθμίζουν τήν πνευματική ζημία καί βλάβη τῶν νέων ἰδίως ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐμπλέκονται στό πολυδιαφημιζόμενο κίνημα τοῦ ἐθελοντισμοῦ. Οἱ Χριστιανοί διδασκόμαστε «ὑπερορᾶν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου», διότι «τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τήν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ;» (Ματθ. 16, 26).

11. Ἡ νεοειδωλολατρία ἀποτελεῖ ὑπαρκτό ποιμαντικό πρόβλημα. Οὔτε τήν μεγαλοποιούμε ἀλλά οὔτε καί ἀγνοοῦμε τήν δυναμική της, ἡ ὁποία ὀφείλεται ὄχι στήν γοητεία τῶν ξεχασμένων, ἀνύπαρκτων καί ἀνίσχυρων θεῶν, ἀλλά στήν οἰκονομική ἰσχὺ τῶν εἰσηγητῶν της, οἱ ὁποῖοι ἐκδίδουν δεκάδες περιοδικῶν καί ἐντύπων καί σέ καθημερινή σχεδόν βάση ἐμφανίζονται στά τηλεοπτικά μέσα, μέρος τῶν ὁποίων ἐλέγχουν. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά ὀργανώσει τήν ἀμυνά της, γιά νά προστατεύσει τούς Χριστιανούς ἀπό τά ψεύδη καί τήν προαπαγάνδα. Δέν εἴμαστε οὔτε γραφικοί, οὔτε μισαλλόδοξοι τόσο κληρικοί, ἡγούμενοι, μοναχοί καί πανεπιστημιακοί καθηγητές. Ἀγωνιζόμαστε καί ἀγωνιοῦμε.

Ἐκ τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς

«ΙΕΡΕΣ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ»

Πολιτιστική εκδήλωση ή προάγγελος τής Πανθηρησκείας;

Τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Ἡ ἀνακοίνωση για τίς «Ἱερές Μουσικές τῆς Ὀλυμπιάδας» (Ἐφημ. «Καθημερινή» 19-6-2003) φαίνεται νά δικαιώνη τήν ἀνησυχία πολλῶν ὅτι ἡ Πολιτιστική Ὀλυμπιάδα καί οἱ Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες θά χρησιμοποιηθοῦν καί για τήν προώθησι τῶν σχεδίων τῆς Νέας Ἐποχῆς, καί μάλιστα για τήν προβολή τῆς Πανθηρησκείας.

Παρόμοιες ἐκδηλώσεις πληροφοροῦμεθα ὅτι ἔγιναν καί στούς προηγουμένους Ὀλυμπιακοῦς Ἀγῶνες πού διωργανώθηκαν στό Σίδνεϋ καί στήν Ἀτλάντα. Εἶναι γνωστό ὅτι ἡ πανανθρώπινη ἐνότης, ὅπως τήν ὀραματίζονται οἱ νεοεποχῖτες, δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθῆ χωρίς τήν θρησκευτική ἐνότητα. Ἡ δέ θρησκευτική ἐνότης προϋποθέτει τήν συγκρητιστική ἀνάμιξη ὅλων τῶν θρησκειῶν σέ μία πανθηρησκεία.

Ἡ «ἰέρεια» καί «προφήτις» τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἡ Alice Bailey, ἔγραφε: «*Ανατέλει ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποία ὄλαι αἱ θρησκείαι θά θεωροῦνται ὡς προερχόμεναι ἀπό μίαν μεγάλην πνευματικήν πηγὴν· ὄλαι θά θεωροῦνται ὅτι ἀποτελοῦν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν τήν ἐνιαίαν ρίζαν, ἀπό τήν ὁποίαν εἶναι ἀναπόφευκτον νά προδᾶλη ἡ καθολικὴ Παγκόσμιος θρησκεία. Δέν θά ὑπάρχουν τότε οὔτε χριστιανοί οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε Ἰουδαῖοι οὔτε ἐθνικοί, ἀλλ' ἀπλῶς καί μόνον ἓνα μέγα σῶμα πιστῶν, πού θά προέρχονται ἀπό ὄλας τὰς τρεχούσας θρησκείας. Οὔτοι θά ἀποδέχονται τὰς ἰδίας ἀληθείας, ὄχι ὡς θεολογικάς ἀντιλήψεις, ἀλλ' ὡς οὐσιώδεις διά τήν πνευματικήν ζωὴν. Θά ἴστανται ὄλοι ἠνωμένοι ἐπάνω εἰς τό ἴδιον βάθρον τῆς ἀδελφότητος καί τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων... Μία τοιαύτη Παγκόσμιος θρησκεία δέν ἀποτελεῖ νωχελῆ ὄνειροπόλησιν, ἀλλά κάτι τό ὁποῖον σήμερον προσλαμβάνει μορφὴν σαφῆ» (βλ. *Τά προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητος*, σελ. 206).*

Σ' αὐτές τίς κατευθύνσεις κινεῖται καί ὁ διεθνῆς τεκτονισμός, πού δέχεται τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὅπως ὄλους τούς ἰδρυτάς θρη-

σκευῶν, ὡς ἓνα ἀπό τούς μύστας.

Οἱ διαθηρησκειακές συναντήσεις, συμπόσια, συνέδρια, καί μάλιστα αὐτά πού συνοδεύονται ἀπό κάποιες συμπροσευχές ἢ συμβολικές τελετουργίες (Ἀσίσζη), καλλιεργοῦν τήν ἰδέα τῆς πανθηρησκείας.

Γνωρίζω, βέβαια, ὅτι ὁποῖος τολμήσει νά διαφωνῆ μέ αὐτές τίς ἐκδηλώσεις, κινδυνεύει νά χαρακτηρισθῆ «δημοκρατικώτατα» ὡς φανατικός, φονταμενταλιστής, ταλιμπάν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλά, ἐπειδὴ ἡ Πίστις μας εἶναι ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχουμε στή ζωὴ μας, δέν θά φοβηθοῦμε καί δέν θά σιωπήσουμε. Ἄλλωστε καί διανοούμενοι πού δέν μποροῦν νά χαρακτηρισθοῦν φονταμενταλισταί, διαφωνοῦν μέ αὐτές. Ἀξιόλογη κριτική τῶν διαθηρησκειακῶν ἐκδηλώσεων ἄσκησε ὁ καθηγητής Χρήστος Γιανναράς σέ ἐπιφυλλίδα του στήν «Καθημερινή» (25-5-2003) μέ τίτλο: «Εἰς ὀλιγορίαν ἱερῶν καί ὀσίων».

Οἱ ὄργανωταί τῶν «Ἱερῶν Μουσικῶν» μάς καθησυχάζουν ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις δέν θά ἔχουν θρησκευτικό χαρακτήρα.

Ἀλλά τότε, γιατί χαρακτηρίζονται ὡς «ἱερές μουσικές»; Ἡ ἐννοια τοῦ ἱεροῦ δέν χαρακτηρίζει θρησκευτικές ἀξίες; Καί γιατί ὀμιλοῦν περὶ «τελετουργιῶν»; Γιατί τὰ περισσότερα συγκροτήματα προέρχονται ἀπό τόν χῶρο τῶν διαφόρων θρησκειῶν;

Οἱ «Μαῖστορες τῆς Ψαλτικῆς Τέχνης» θά τραγουδήσουν ἢ θά ψάλουν; Οἱ ὕμνοι καί οἱ προσευχές τῆς λατρευοῦσης Ἐκκλησίας μποροῦν νά γίνουν πολιτιστική ἐκδήλωση πρὸς τέρψιν τῶν ἀκροατῶν;

Ὁ ἀγαπητός μας καί διακεκριμένος Ὑπουργός Πολιτισμοῦ δηλώνει: «Οἱ «Ἱερές Μουσικές» εἶναι ἡ πιό κοντινὴ ἐκδήλωση στό βασικό πολιτικό σύνθημα τῆς Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδας, τήν ἀναζήτησι ἑνός πολιτισμοῦ τῶν πολιτισμῶν» («Καθημερινή» 19-6-2003).

Θά ἤθελα νά ἐρωτήσω:

Μήπως ἡ ἐπίκλησις τοῦ «πολιτισμοῦ τῶν πολιτισμῶν» ἐμπεριέχει τήν ἐννοια τῆς θρη-

σκείας τῶν θρησκευτῶν;

Γράφει ἡ ἀνακοίνωσις: «Ὁ κύκλος θά κορυφωθεῖ στήν κοιτίδα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, στό ἀρχαῖο στάδιο τῆς Ὀλυμπίας (13/7), μέ τήν μεγαλοπρεπῆ ἐκδήλωση «Τελετουργίες τοῦ κόσμου», ὅπου θά συμμετέχουν ὅλα τά συγκροτήματα, σέ ἓνα μήνυμα συναδέλφωσης λαῶν, πολιτισμῶν καί θρησκευτῶν».

Νομίζω ὅτι καί στήν παράγραφο αὐτή ἀποκαλύπτεται ὅτι ἡ ἐκδήλωση αὐτή, πού φέρει τόν τίτλο «Τελετουργίες τοῦ κόσμου» (γιατί ἄραγε τελετουργίες;) δέν εἶναι ἄμοιρη συγκροτηστικοῦ χαρακτήρος. Πρόκειται ἐξ ἄλλου, κατά τήν ἀνακοίνωσι, γιά «μαραθῶνιο συναυλιῶν καί τελετουργιῶν» καί γιά χορούς «εἰρήνης καί πολέμου, ἔκστασης καί μυστικισμοῦ». Ἡ ἔκστασις καί ὁ μυστικισμός δέν εἶναι ἐπίσης φαινόμενα θρησκευτικά;

Ἔς μοῦ ἐπιτραπῆ ἡ ἐξῆς ἀκόμη παρατήρησις. Λέγει ὁ κ. Ὑπουργός: «Δέν εἶναι τυχαῖο. Τό σύνθημα τῆς Π.Ο. (Πολιτιστικῆς Ὀλυμπιάδος) εἶναι ἡ ἀπάντησή μας στίς ποικίλες συγκρούσεις καί θεωρίες πού καλλιεργοῦνται στήν ἐποχή μας, καθώς καί στήν χειρότερη ἐκδοχή τῆς παγκοσμιοποίησης, ὡς μιά μονοδιάστατη προσέγγιση τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς κοινωνίας».

Ἄλλά τήν μονοδιάστατη προσέγγισι τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς κοινωνίας ἐπιδιώκει ἡ πα-

γκοσμιοποίησις, διά τῆς ἐπικρατήσεως ἐνός ὑπερπολιτισμοῦ καί μιᾶς ὑπερθρησκείας, πού καταργοῦν τήν πίστι στήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ὁ σεβασμός καί ἡ ἀγάπη πρὸς κάθε ἄνθρωπο καί κάθε λαό, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν φυλή, τό χρῶμα, τόν πολιτισμό καί τήν θρησκεία του, ἐπιβάλλουν νά μή σχετικοποιοῦμε τήν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί νά μή ἀποκρύπτουμε τήν μοναδικότητα τοῦ μηνύματος τῆς Ἀναστάσεώς Του γιά τόν κόσμο.

Τόν προβληματισμό μου αὐτόν φέρω ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν ἡ ἀνησυχία μου εἶναι δικαιολογημένη, νομίζω ὅτι ὁ εὐσεβής λαός θά πρέπει νά ἐνημερωθῆ, γιά νά «διακρίνη τά πνεύματα» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 10), τόν πνευματικό κίνδυνο πού τόν ἀπειλεῖ μέ τήν ἀμβλυνσι τῆς πίστεώς του, ὅτι μόνον ὁ Θεάνθρωπος Χριστός καί ἡ Ἁγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελοῦν τήν ἀσφαλῆ ὁδὸ σωτηρίας.

Οἱ Ἀπόστολοι ἔτσι ἐκήρυξαν, οἱ Πατέρες ἔτσι ἐδογματίσαν, οἱ Ὁμολογηταὶ ἔτσι ὠμολόγησαν, οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ ἔτσι ἐπίστευσαν. Αὐτό δέν εἶναι μισαλλοδοξία ἢ φανατισμός. Εἶναι ταπεινή συμπόρευσις «σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις». Εἶναι πιστότης στήν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν» (Ἰουδ. 3).

Ἁγιον Ὁρος, 23 Ἰουνίου 2003

Τό μυστικόν τῆς λεβεντιᾶς τῆς Ρωμαίικης ψυχῆς

Ἡ κατανόησις τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς Θεολογίας καί πνευματικότητος ἀπαιτεῖ ὄχι μίαν δουλοπρέπειαν τοῦ πνεύματος, ἀλλά ὑπακοήν εἰς τήν αὐθεντίαν τοῦ Χριστοῦ, τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων. Αὐτή ἡ ἐκούσιος ὑπακοή μέχρι θανάτου πρὸς ἀπόκτησιν τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας τῆς καταπατήσεως τοῦ φόβου τοῦ θανάτου καί τῆς ὑπερβάσεως τῆς συμφεροντολογικῆς ἀγάπης εἶναι τό μυστικόν τῆς λεβεντιᾶς τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι τό μυστικόν τῆς Ρωμαίικης ψυχῆς, ἡ ὁποία ἔδωκεν εἰς τόν κόσμον τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ παράδοσις τῆς θεώσεως συνθέτει τήν αὐθεντίαν καί τήν ταπεινοφροσύνην, μέ ἀποτέλεσμα τήν λεβεντιάν καί ἀρχοντιάν τοῦ πνεύματος. Διά τοῦτο, ἡ Ὁρθόδοξος βεβαιότης περὶ κατοχῆς τῆς ἀληθείας οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ ἐθνικόν ἢ ἐκκλησιαστικόν τινα ἐγωϊσμόν ἢ ὑπερηφάνειαν. Ἐπίσης, διά τόν λόγον αὐτόν λείπει τό ἄγριον καί ἀπάνθρωπον ἐκεῖνο φαινόμενον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τῶν Φραγκολατίνων, Ρωμαιοκαθολικῶν καί Προτεσταντῶν».

Πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Ρωμανίδου(†),
Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς Θεολογίας

ἀπό τό βιβλίον τῶν Πανεπιστημιακῶν του Παραδόσεων
τό ὁποῖο σύντομα θά κυκλοφορήσει ἀπό τίς Ἐκδόσεις ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

του Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Δ. Μεταλληνού,
Καθηγητού Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Τό σχέδιο της συνταγματικής Συνθήκης («Σύνταγμα») της Ευρωπαϊκής Ένωσης ουδεμία αναφορά κάνει στον Χριστιανισμό και τις χριστιανικές ρίζες της Ευρώπης. Τό σύντομο ἐδῶ σχόλιό μας σ' αυτό τό θέμα ἀποσκοπεῖ στό νά καταθέσει μίαν ἄλλη ἄποψη, συμπληρωματική ἢ καί κριτική τῶν ὅσων διατυπώνονται τόν τελευταῖο καιρό ἀπό τίς χριστιανικές ἡγεσίες τοῦ ευρωπαϊκοῦ χώρου.

Ὅμολογῶ, ὅτι ουδεμία ἐκπληξη δοκίμασα ἀπό τήν εἶδηση, ὅτι οἱ κυβερνῶντες σήμερα τήν Ε.Ε. θεώρησαν ὀρθό νά ἐξοστρακίσουν τόν Χριστιανισμό ἀπό τό καταρτιζόμενο «Σύνταγμα» της. Ὁχι διότι εἶναι θεμιτό νά ἀδιαφορεῖ κάποιος γιά τό θέμα αὐτό, πού ἀγγίζει τήν ταυτότητα καί οὐσία τῆς Ε.Ε., ἀλλά διότι ὑπάρχουν κατά καιρούς συμβάντα, πού μᾶς ἔχουν πείσει γιά τήν ἰδεολογία καί ποιότητα τῆς ευρωπαϊκῆς ἡγεσίας στήν πλειονοψηφία της καί γιά τίς διαθέσεις της ἔναντι τοῦ παραδοσιακοῦ θησαυροῦ τῆς ευρωπαϊκῆς ἡπείρου. Τό 1996 λ.χ. ἰδρύθηκε τό λεγόμενο Μουσεῖο τῆς (μετακαρλομάγνειας) Ευρώπης, στηριζόμενο κατά τήν εἰδησεογραφία στήν ἱστορική ἀρχή τοῦ πολυσυζητημένου γάλλου ἱστορικοῦ (σπουδαίου κατά τά ἄλλα) Ντυροζέλ καί κατά τήν εἰδησεογραφία διευθυνόμενο (δέν βρέθηκε Χριστιανός!) ἀπό ἕναν Ἑβραῖο. Ἡ δήλωση τῶν διοικούντων τό Μουσεῖο ἦταν, ὅτι δέν ἔχουν θέση σ' αὐτό οὔτε ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα, οὔτε ἡ Ὁρθοδοξία, διότι τά δύο αὐτά μεγέθη (εἰς πείσμα τῶν δικῶν μας ἀρχαιοπλήκτων) πηγαίνουν μαζί... Βέβαια, γιά τόν παπισμό καί τούς προτεσταντισμούς (προτεσταντικές Ὅμολογίες) δέν ἔγινε λόγος, διότι τά μεγέθη αὐτά εἶναι καθαρό δημιούργημα τῆς μετακαρλομάγνειας (ἐκφραγευμένης) Ευρώπης, πού συνεχίζεται στά ὅρια τῆς Ἑνωμένης Ευρώπης τοῦ σήμερα. Κάτι χαρακτηριστικό: Στό Κοινοτικό Κτήριο στίς Βρυξέλλες ὑπάρχει ἕνα ἄγαλμα. Δέν εἶναι οὔτε τοῦ Πλάτωνος, οὔτε τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλά τοῦ Καρλομάγνου! Ὅταν, λοιπόν, ἀκούγονται διαμαρτυρίες ἀπό τούς δικούς μας ἐκκλησιαστικούς ταγούς, ση-

μαίνει ἢ ὅτι ἀγνοοῦν τά πράγματα (καί τήν ἱστορία) ἢ μᾶς ἐμπαίζουν. Τίποτε ἀπό αὐτά, βέβαια, δέν θέλω νά πιστεύσω, ἀλλά τό δίλημμα μένει!

Βέβαια, ὑπάρχει καί μιά ἄλλη Ευρώπη, πού μπορεῖ νά περιέχει τήν πλειονότητα τῶν κατοίκων της, ἀλλά δέν κυβερνᾶ. Εἶναι ἡ Ευρώπη, πού γνωρίζει τή σημασία τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς θεμελίου καί πυλῶνος τοῦ ευρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλά καί τήν σημασία τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅταν τό 1981 ὑπεγράφη ἡ ἔνταξή μας στήν Ε.Ε. ἡ γνωστή καί ἐγκυρη γαλλική ἐφημερίδα *Le Monde* (Κόσμος) ἔγραφε μέ ὀκτάστηλο: **Ἡ Χώρα τῆς Φιλοκαλίας εἰσηλθε στήν Ευρώπη!** Ὅλοι ξέρουμε, τί σημαίνει πνευματικά ὁ ὅρος Φιλοκαλία, πού εἶναι ἡ πεμπτοσύνη τῆς ὀρθοδοξοπατερικῆς παραδόσεως. Αὐτό εἶναι, λοιπόν, ἡ Ἑλλάς γιά τήν «ἄλλη» Ευρώπη, αὐτή πού γνωρίζει ἱστορία καί ἔχει πνευματικές εὐαισθησίες, ἀλλά δυστυχῶς δέν κυβερνᾶ.

Οἱ συντάξαντες τό κείμενο τῆς «συνταγματικῆς Συνθήκης» τῆς Ε.Ε. πρέπει ἐν πρώτοις νά εἶναι ἀνιστόρητοι, ἀφοῦ δείχνουν νά ἀγνοοῦν αὐτό, πού γιά τούς Βυζαντινολόγους, Ἑλληνας καί Ξένους, εἶναι κοινοτοπία: Ἡ Ευρώπη (ἡ ἀρχαία Ἑνωμένη Ευρώπη τῶν ὀκτώ πρώτων αἰώνων) καί ὁ πολιτισμός της στηρίχθηκε σέ τρεῖς πυλῶνες: τό ρωμαϊκό Κράτος (πού θά ἐκχριστιανιστεῖ βαθμηδόν), τόν ἑλληνικό (ἑλληνορωμαϊκό) πολιτισμό καί τόν Χριστιανισμό. Εἶναι ἀδύνατο, συνεπῶς, καί ἀδιανόητο συνάμα, νά μιλεῖ κάποιος γιά Ευρώπη, χωρίς νά μνημονεύει καί τά τρία αὐτά θεμέλιά της. Δέν εἶναι ὁμως ἀπλά ἀνιστόρητοι —μπορεῖ ὡς κάποιος σημείο νά συμβαίνει καί αὐτό— ἀλλά καί φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καί τῆς φυσικῆς συνέχειάς της (κυφορήθηκε μέσα σ' αὐτήν —Μπαμπέφ) τῆς Μπολσεβικικῆς. Αὐτή ἡ Ευρώπη δεσπόζει πολιτικά σήμερα στήν Ἠπειρό μας. Εἶναι ἡ Ευρώπη τοῦ Διαφωτισμοῦ, καί τῆς ἀθηρησκείας καί ἀθείας, ἡ Ευρώπη γιά μᾶς τῆς πολεμικῆς κατά τοῦ θρησκευέματος, τῆς ἐθνικότητός μας, τῆς γλώσσας μας, τῶν παραδόσεών μας. Εἶναι ἡ Ευρώπη τῶν ἐκσυγχρο-

στών (ὄλων τῶν κομμάτων) ἡ Εὐρώπη τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τῆς Νέας Τάξεως, τῆς στρατιωτικοπολιτικῆς ἐκφράσεώς της.

Ἐκ τῆς 1992 περίπου, μετὰ τὴν πτώση τοῦ λεγομένου «ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ» καί τὴν ἐπικράτηση *urbi et orbi* τοῦ πνεύματος τῆς Νέας Ἐποχῆς, τὸ παραπάνω τρίπτυχο ἀντικαταστάθηκε μὲ ἓνα ἄλλο πού προετοιμάστηκε στὴ Δύση σ' ὀλόκληρη τὴ διαδρομὴ τῆς 6' χιλιετίας. Διότι δὲν ἤλθε αὐτόματα τὸ μεγάλο ρῆγμα τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καί τῶν ἐπακολουθημάτων της. Τὸ νέο τρίπτυχο εἶναι: *Pax Americana*, ὡς παγκόσμια/πλανητικὴ Ἑπερδύναμη – ἀνανεωμένος Φραγκοτετονικὸς πολιτισμὸς (Σ. Χάντιγκτον – Ντυροξέλ – Μουσεῖο) καί Πανθηρησκεία (γιά τοὺς θρησκευόντες). Ἡ ἄθηρησκῆ ἢ ἀθεϊστικὴ ἐκσυγχρονιστικὴ πλευρὰ (ὄλων τῶν πολιτικῶν παρατάξεων) προτιμᾷ τὴν «ἄθηρησκεία» ἢ «ἀθεΐα». Δὲν περιορίζεται ὅμως στό μέλλον τῆς Ε.Ε. ἀλλά μέ τὴν ἀντιθηρησκευτικὴ μανία της διαγράφει ἀνιστόρητα καί τὰ πνευματικὰ θεμέλια τῆς Εὐρώπης καί μαζί τόν Χριστιανισμό. Τὸ ἐπιχειρημα ἐδῶ, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς (ὄχι ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλά ὁ παπισμὸς καί προτεσταντισμὸς) αἵματοκύλισαν τὴν Εὐρώπη ἐπὶ σειρά αἰῶνων (μέχρι σήμερα στὴν Ἰρλανδία) δὲν νομιμοποιεῖ τὴν μὴ ἀναφορὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ στοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ ἀποστολικοῦ καί πατερικοῦ πνεύματος καί τῆς συμβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στόν ἐκχριστιανισμό τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου καί κυρίως τῶν σλαύων τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης (*Mitteleuropa* τῆς γερμανικῆς πολιτικῆς).

Ἡ ἀναφορὰ, λοιπόν, τοῦ Χριστιανισμοῦ, μαζί μέ τὴν ρωμαϊκότητα καί τὴν ἑλληνικότητα, στά θεμέλια τῆς Εὐρώπης, θά φανέρωνε σεβασμὸ (καί καλὴ γνῶση) τῆς Ἱστορίας, μολο-

νότι δὲν θά ἔπρεπε νά ἱκανοποιήσῃ ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους. Διότι καί ἂν ὑπῆρχε ἡ ἀναφορὰ στόν Χριστιανισμό, ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: Ποιά σχέση ἔχει ὁ μετακαρλομάγνεις εὐρωπαϊκὸς Χριστιανισμὸς μέ τὴν ἀποστολικοπατερικὴ παράδοση καί τὴ συνέχειά της, τὴν Ὁρθοδοξία τῶν Ἁγίων μας; Ἡ ἀόριστη, συνελπῶς ἀναφορὰ στόν Χριστιανισμό θά ἱκανοποιεῖσε τόν δυτικὸ Χριστιανισμό σέ ὅλο τὸ φάσμα του, ὄχι ὅμως καί τὴν Ὁρθοδοξία. Ὅταν, λοιπόν, οἱ κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίες μας ἀγωνίζονται γιά τὴν συμπεριλήψη τῆς ἀναφορᾶς στόν Χριστιανισμό στό ἐτοιμαζόμενο εὐρωπαϊκὸ «Σύνταγμα», κυρίως τόν Παπισμὸ στηρίζουν καί τοὺς Προτεσταντισμοὺς τῆς Εὐρώπης. Καί ἴσως μὲν βρεθεῖ τελικὰ τρόπος νά συμπεριληφθεῖ μία ἀναφορὰ στόν Χριστιανισμό στό ὑπό ψήφιση κείμενο. Οἱ Ὁρθόδοξοι ὅμως δὲν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι ἡ ἀναφορὰ δὲν θά ἀφορᾷ στὴν ἀποστολικοπατερικὴ Ὁρθοδοξία, ἀλλά στόν «χριστιανισμό», πού θά ἀνταποκρίνεται στίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐκσυγχρονιστικῆς (γράφει: νεοεποχίτικῆς) εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς Ἡγεσίας. Θά ἔπρεπε, λοιπόν, νά χαίρουμε, πού ἡ Ἡγεσία τῆς Εὐρώπης ἀποκαλύπτει τὸ ἀληθινὸ πρόσωπό της, ἐκτός καί ἂν ἡ ἀγωνία μας συνδέεται μέ τόν φόβο ἀπώλειας ὑπαρκτῶν ἢ προσδοκωμένων προνομίων, κάτι πού ἀποδεικνύει τὴν ἀντιαποστολικότητα καί ἀντιπατερικότητα μας. Ἐτοι ἐξηγεῖται καί ἡ Βατικανολαγνεία μας τελευταία. Προσκολλώμεθα στὴν κοσμικὴ δύναμη τοῦ Βατικανοῦ, γιά νά γλύψουμε κι ἐμεῖς ἓνα κόκκαλο ἀπὸ τὴν θεσμικὰ κατωχυρωμένη ἐξουσία. Ὁ καυγᾶς, συνεπῶς, εἶναι καθαρά κοσμικὸς καί γίνεται —ὄχι γιά τὴν Ὁρθοδοξία— ἀλλά «γιά τὸ πάπλωμα».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ἐρωτοῦν πῶς μποροῦν νά βοηθήσουν καί οικονομικά τὴν προσπάθειά μας, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι γιά τόν σκοπὸ αὐτόν ἀνοίξαμε τοὺς ἐξῆς δύο τραπεζικοὺς λογαριασμούς, ὅπου καί μποροῦν νά καταθέσουν ὅ,τι προαιρεῖται ἢ ἀγάπη τους: Ἐθνικὴ Τράπεζα: **421/614374-15** καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Ἐπίσης, ὅσοι θέλουν, μποροῦν μέσῳ Ε.Λ.Τ.Α. νά μᾶς ἐνισχύσουν οικονομικά μέ τὴν ἐνθετη ταχυπληρωμὴ, ἢ ὅποια ἔχει πολὺ χαμηλότερο ταχυδρομικὸ τέλος ἀπ' ὅ,τι ἡ συνηθισμένη ταχυπληρωμὴ.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι τὸ περιοδικὸ ἀποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, ὅμως, μέ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς οἱ ὅποιες προαιρετικὲς εἰσφορῆς, δεδομένου ὅτι τὸ περιοδικὸ δὲν ἔχει ἄλλους πόρους.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ, ΚΑΙ «ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ»

**Τά αποκαλυπτήρια τῆς Νέας Ἐποχῆς
σ' ἓνα διαθηρησκιακό συνέδριο γιά τό Περιβάλλον
τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Φωτοπούλου,
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς**

Τό 1995 πάνω σέ ἓνα πλοῖο πού ἔπλεε στά νερά τῆς Μεσογείου πραγματοποιήθηκε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τοῦ Πρίγκηπος τοῦ Ἑδιμβούργου Φιλίππου ἓνα συνέδριο μέ θέμα «Ἀποκάλυψη καί περιβάλλον», «ὡς μέρος τοῦ ἔορτασμοῦ γιά τήν 1900ῃ ἐπέτειο τῆς συγγραφῆς τοῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκάλυψης ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο». Πρῖν ἀπό λίγους μήνες, ἐφέτος, κυκλοφόρησε ἓνα...ἀποκαλυπτικό βιβλίο μέ τόν ἴδιο τίτλο «Ἀποκάλυψη καί Περιβάλλον» πού περιλαμβάνει τίς εἰσηγήσεις τοῦ συνεδρίου.

Μαζί μέ τούς Ὁρθοδόξους συμμετεῖχαν «ἐνεργά στίς συζητήσεις» τοῦ Συνεδρίου οἰκολόγοι, περιβαλλοντολόγοι καί «ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, τοῦ Βουδισμοῦ, τοῦ Ζαϊνισμοῦ, τοῦ Σιχισμοῦ, τοῦ Ζωροαστρισμοῦ καί τοῦ Μπαχαϊσμοῦ» (σελ.7).

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στήν ἐναρκτήρια ὁμιλία του μεταξύ ἄλλων μίλησε γιά «τήν ζωοποιόν παράδοσιν, ἣτις καλεῖ τούς ἀνθρώπους νά γίνουν καινή κτίσις ἐν Χριστῷ». Ἀλλά κατακλείοντας τήν ὁμιλία του εἶπε ὅτι ὅλοι ἔχουν ἐπίγνωση «τῆς περιβαλλοντικῆς ρυπάνσεως» καί κατέληξε ἀπευθυνόμενος καί στούς ἄλλοθρήσκους : «Εὐρισκόμεθα ἐπί τό αὐτό, ὡς ἄνθρωποι κούρασμένοι πλέον ἀπό τό νά προβάλλωμεν τάς ἰδικάς μας παραδόσεις, ἀποκλείοντες τούς ἄλλους» (σ. 20).

Μέ τή φράση αὐτή ἐδόθη ἡ ἐντύπωση ὅτι ὅλοι οἱ θρησκευτικοί ἡγέτες, μαζί τους καί οἱ ὀρθόδοξοι ποιμένες, καταπονοῦνται προβάλλοντες κατ' ἀποκλειστικότητα τίς «παραδόσεις» τους· ὅτι ἡ ὀρθόδοξη παράδοση δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μιά ἀπό τίς θρησκευτικές παραδόσεις, ἀπό τίς ὁποῖες μάλιστα ἔχει ἀνάγκη —ἡ ὀρθόδοξη παράδοση— νά συμπληρωθεῖ· ὅτι εὐρέθησαν ὅλοι οἱ θρησκευτικοί ἀντιπρόσωποι «ἐπί τό αὐτό» (μιά φράση πού κανο-

νικά ὑποδηλώνει μόνο ἐκκλησιαστική κοινότητα) γιά νά ἀντιμετωπίσουν ἀπό κοινοῦ τά ποικίλα προβλήματα! Ἔτσι ἡ ὀρθόδοξη διδασκαλία καταδιβάζεται στό ἐπίπεδο τῶν ἀνθρώπων διδασκαλιῶν, τῶν «ἐνταλμάτων ἀνθρώπων» (Ματθ. 15, 9), τῶν ὁποίων ἡ διαρκῆς προβολή εἶναι φυσικό νά καταπονεῖ τούς διδάσκοντας, ἀντιθέτως πρὸς τήν ζωοποιό εὐαγγελική διδασκαλία τῶν Ἀγίων ἀποστόλων μαρτύρων καί πατέρων.

Πάντως αὐτή ἡ φράση, ἀνεξάρτητα ἀπό τίς προθέσεις τοῦ ὁμιλοῦντος, λειτούργησε σάν ἐναρκτήριο σάλπισμα πρὸς τούς συνέδρους, οἱ ὁποῖοι μέ τίς ὁμιλίες τους δημιούργησαν ἓνα συγκρητιστικό-νεοεποχίτικο «καμδᾶ», ἓνα μέσο μελλοντικῆς πανθηρησκιακῆς συνεργασίας μέσα στίς χριστιανικές κοινωνίες. Βέβαια ὑπῆρξαν καί εἰσηγητές πού προσήγγισαν τό θέμα «Περιβάλλον» καθαρά οἰκολογικά, ἐκφράζοντας τίς ἀνησυχίες τους καί προτεινόντας λύσεις. Ὑπῆρξαν καί κάποιες ἀνώδυνες θεολογικές προσεγγίσεις τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως καί τοῦ θέματος «Περιβάλλον». Ἀλλά τό κύριο δᾶρος καί ἐνδιαφέρον ἔπεσε στίς τοποθετήσεις τῶν θρησκευτικῶν ἐκπροσώπων, οἱ ὁποῖες καί μᾶς ἀφοροῦν ὡς ποιμένες καί ὡς πιστούς.

Ἐπουσία ὀρθοδόξου ἐσχολογίας – Διαστροφή τῆς Ἀποκαλύψεως – Προπαγάνδα τῆς Πανθηρησκίας

Ἐπειδή πάρα πολλά εἰπώθηκαν, ἀποφασίσαμε νά ἐνοποιήσουμε τίς ἰδέες πού διακινήθηκαν στό Συμπόσιο καθώς καί τίς ἐντυπώσεις καί τά μηνύματα πού ἐξαπολύθηκαν ἀπ' αὐτό καί τό ἐκδεδομένο βιβλίο. Τί συνέβη λοιπόν ἐκεῖ;

α) Τό σωτηριολογικό μήνυμα τῆς Ἀποκαλύψεως ἐτάφη κάτω ἀπό τήν οἰκολογική μανία τῶν εἰσηγητῶν—«σωτήρων» τοῦ περιβάλλοντος. Εἶναι γνωστό τό μήνυμα τῆς Ἀποκαλύψεως στούς πιστούς: Ἐν ὄψει τῆς Δευτέρας

Παρουσίας του Χριστού, καλούνται ἅπαντες νά μή προσκυνήσουν τόν Ἀντίχριστο, τό «θηρίο», νά μή παραπλανηθοῦν ἀπό τή γοητεία καί τά ψευδοθαύματά του, νά μή φοβηθοῦν τίς ἀπειλές του, νά μή δεχθοῦν στό μέτωπο καί στό χέρι τό χάραγμά του, ἀλλά νά ἀκολουθήσουν τό ἐσφαγμένο ἄρνιο, τόν Ἰησοῦ Χριστό πού ἔχυσε τό Αἷμα Του χάριν ὅλου τοῦ κόσμου γιά νά ἀξιωθοῦν νά λάμψουν ἐν δόξῃ στή Βασιλεία του.

Ἄντί γι' αὐτό ὁ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης, ὅπως καί κάποιοι ἑτεροδόξοι, εἶπε ὅτι «ὁ διαταγμός τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας νά συμπεριλάβει στόν Κανόνα τῶν Γραφῶν» τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως «εἶναι ἓνα ἀπό τά σημαντικά γεγονότα», ἐνσπείροντας ἔτσι ἀμφιβολίες γιά τήν ἀξία τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως. Εἶπε ἐπίσης ὅτι «μεταξύ τῶν Ὁρθόδοξων τῆς ἐποχῆς μας ...ἀπλώνεται μιά φανατική ρητορεία μεταξύ τῶν πιστῶν, ἰδιαίτερα σέ σχέση μέ τόν ἀριθμό 666, πού κάνει τήν Ἀποκάλυψη ἓνα τρομακτικό καί σέ μερικές περιπτώσεις παράλογο κείμενο» καί μέσῳ τῆς «βιβλικῆς ἐπιστήμης» (ἄχ, αὐτή ἡ ἐπιστήμη!) ὀδηγήθηκε στό συμπέρασμα ὅτι τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως «ἐπιδιώκει νά διατυπώσῃ μηνύματα ἀποφασιστικῆς σημασίας γιά τή ζωή τοῦ κόσμου καί σ' αὐτά πρέπει νά στρέψουμε τήν προσοχή μας».

Μ' αὐτό τόν τρόπο ὁ Μητροπολίτης Περγάμου κατέστησε ἄνευρο καί ἄτονο τό «τρομακτικό» καί «παράλογο», ἐξ αἰτίας τῶν «φανατικῶν», βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως. Πῆρε ἔπειτα τό χωρίο «ἐσφάγης καί ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματι σου ἐκ πάσης φυλῆς καί γλώσσης καί λαοῦ καί ἔθνους» (Ἀποκ. 5, 9), πού εἶναι λόγοι εὐχαριστίας τῶν Ἁγίων πρὸς τό ἐσφαγμένο Ἄρνιο γιά τήν θυσία Του ὑπέρ τοῦ κόσμου. Καί πῶς τό ἐρμήνευσε; Εἶπε: «Τό Βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως μέ τήν οἰκουμενική του ἐσχατολογία, ἀποκαλύπτει μπροστά μας τήν ἐσχατή ἀλληλεγγύη τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς καί μᾶς καλεῖ σέ κοινή δράση γιά τή διάσωση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἀνεξάρτητα ἀπό διαφορές πού μπορεῖ νά ὑπάρχουν. Στό τέλος θά εἶμαστε ὅλοι ἓνα, (δική μας ἡ ἀραιώση) ἐπειδή ὁ κόσμος στόν ὁποῖο ζοῦμε εἶναι ἓνας»(σ.34). Ἔτσι ἡ ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ ἐνότης τῶν ἀνθρώπων, δη-

λαδή ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, μετατρέπεται σέ πανανθρώπινη οἰκολογική δράση καί σέ πανθηρσκειακή, ὀλιστική ὁμογενοποίηση, ἐνῶ ἡ Ἀποκάλυψη σέ... οἰκολογικό ἐγχειρίδιο κατάλληλο γιά ὅλους!

Μετά ἀπό αὐτά τά ἀνοίγματα ἦταν φυσικό ὁ Ἑβραῖος Paul Mendes-Flohr νά πεῖ στήν εἰσήγησή του ὅτι «τό καθβαλιστικό δόγμα τοῦ tikkum olam συγγενεῦει μέ αὐτό πού ὁ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης ὀνόμασε «τό λειτουργικό ἦθος»! (σ. 170)

Συνοψίζοντας τήν πρώτη μας διαπίστωση λέγομε ὅτι ἀπό ὀρθόδοξο πλευρᾶς στό ἐν λόγω συνέδριο διεστράφη τό ἐσχατολογικό μήνυμα τῆς Ἀποκαλύψεως ἀφοῦ ἐσχατολογία, κατά τούς εἰσηγητές, δέν σημαίνει τή διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου: «ναί, ἔρχομαι ταχύ» καί τήν προσδοκία τῆς Ἐκκλησίας: «ἀμήν, ναί ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ» (Ἀποκ. 22,20). Ἀντιθέτως «ἡ Ἀποκάλυψη μᾶς καλεῖ νά ἀποκτήσουμε ἓνα προσανατολισμό πρὸς τό μέλλον στόν πολιτισμό μας» (σ.35)!

β) Μετά ἀπ' αὐτόν τόν ὑποβιβασμό τῆς Ἀποκαλύψεως δόθηκε ἔδαφος στούς ἑτεροθρήσκους νά ἀσεθήσουν στόν ὄρο Ἀποκάλυψη καί τό περιεχόμενό του, εἴτε παρουσιάζοντας τή δική τους «ἀποκάλυψη», ὅπως ὁ Τοῦρκος Mehmet S. Aydin, ὁ ὁποῖος μίλησε γιά «τό φῶς τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Κοραίου» (σ.156) καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μπαχαϊσμοῦ γιά τόν ἐναγκαλισμό Ἀνατολῆς-Δύσης (στήν πραγματικότητα ὅλων τῶν θρησκείων πού τίς ὀνομάζει «πρότυπα ἀποκαλύψεως») σάν «παράδειγμα Ἀποκαλύψεως» (σ. 163-167), εἴτε ἀρνούμενοι εὐθέως τήν Ἀποκάλυψη ὑπό τήν πλήρη της ἔννοια, ὅπως ἔκαμε ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ζαῖνισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι στό Ζαῖνισμό «ἡ σύλληψη τῆς ἀλήθειας δέν ἀποκτᾶται “ἄνωθεν”, ἀλλά δάσει τῆς ἐσωτερικῆς φώτισης καί ἀνάπτυξης τῆς προσωπικότητας» (σ.185). Τέλος ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Βουδισμού παρουσίασε «βουδιστικούς στοχασμούς πρὸς τιμήν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Πάτμου» καί «μιά βουδιστική θεώρηση τῆς Ἀποκαλύψεως» (σ.187-191).

γ) Αὐτή ἡ «ἐλεύθερη» θεώρηση τῆς Ἀποκαλύψεως καλλιέργησε ἓνα συγκρητιστικό κλίμα ὅπου «ἀνακαλύφθηκαν» πολλές ὁμοιότητες. Ἔτσι κατά τήν ἐκπρόσωπο τῶν νησιῶν Σαμόα «ἡ τελετή Kava» κατά τήν ὁποία οἱ ἰθα-

γενείς πίνουν ένα μεθυστικό ποτό «είναι παρόμοια με τή θεία Κοινωνία» ενώ «τό λουτρό ενός θεραπευμένου άτομου με άρωματισμένο νερό, μάς θυμίζει τή βάπτισή του Ίησού» (σ. 66). Ἐκπρόσωπος τοῦ Ζωροαστρισμοῦ εἶπε ὅτι «οἱ ἐσχατολογικές ιδέες (περὶ Κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως) βρίσκονται ἐπίσης στήν Ἑβραϊο-χριστιανική παράδοση, ἀλλά λίγοι ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὀφείλουν τήν προέλευσή τους σέ Ζωροαστρικές ἐννοιες»! (σ. 160), ἐνῶ ὁ βουδιστής Thurman βρῆκε «μερικές ἐνδιαφέρουσες ὁμοιότητες μεταξύ τῆς Ἀποκάλυψης καὶ τῆς Βουδιστικῆς Καλατσάκρα Τάντρα» (σ.205).

δ) Διαρκῶς ἀπομακρυνόμενοι ἀπό τό βιβλίο τῆς ἱεράς Ἀποκαλύψεως πολλοί εἰσηγητές ἐγιναν ἀπολογητές καὶ ἱεραπόστολοι τῶν θρησκειῶν τους. Ὁ Μουσουλμάνος προπαγάνδισε τό Σουφισμό καὶ τόν Παράδεισο τοῦ Κορανίου· ἡ ὀπαδός τοῦ Ζωροαστρισμοῦ ἀρνήθηκε ὅτι οἱ Ζωροαστριστες εἶναι πυρολάτρες καὶ μίλησε γιά τό διαλογισμό τους πάνω στή φύση. «Μέσω ἑνός τέτοιου διαλογισμοῦ» ἐξήγησε, «θά φτάσει κανεῖς σέ μιά ἐπίγνωση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ καὶ σέ μιά γαλήνια καὶ ἰσορροπημένη νοητική κατάσταση». Παρουσίασε ἐπίσης τίς βασικές ἀρχές καὶ τίς γιορτές τῆς θρησκείας τῆς. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μπαχαΐσμοῦ παρουσίασε ἀποσπάσματα ἀπό τά κείμενα τοῦ Μπαχαΐ Ἀλλάχ, διαθρησκειακῆς ὑφῆς. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἰνδουισμού μίλησε γιά τή Μπαγκαβάτ Γκίτα, τό ἱερό κείμενο τῶν Ἰνδουιστῶν, γιά τή Υἰαῖνα, καὶ τό ντάμα, γιά πολλούς θεούς τοῦ Ἰνδουισμού καὶ τόν Σρί Κρίσνα «τήν ὄγδοη ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ». Ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Σίχ μίλησε γιά τό «ἱερό κείμενο τῶν σίχ γκουρού, τό Guru Granth Sahib», γιά τή μέθοδο τοῦ Γκουρού Νανάκ, «μέ τήν ὁποία μπορούμε νά πραγματώσουμε τό ἔργο τῆς πνευματικῆς προόδου πού περιλαμβάνει διαλογισμό, προσευχή» κ.λ.π.

ε) Μέ ὅλες αὐτές τίς δαιμονικές, ἀποκρυφιστικές διδασκαλίες πέρασε καὶ τό μήνυμα τῆς Νέας Ἐποχῆς περὶ τῆς ὀλιστικῆς θεωρήσεως τοῦ κόσμου. Σύμφωνα μ' αὐτό δέν ὑπάρχει διάκριση Δημιουργοῦ καὶ δημιουργημάτων, ἀλλά ὅλα εἶναι ἕνα, ὅλα εἶναι Θεός. Ἰδού ἕνα παράδειγμα ἀπ' αὐτά πού εἶπε ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Σίχ παρουσιάζοντας κείμενο τοῦ γκουρού Νανάκ :

«Ὁ Δημιουργός δημιούργησε τόν ἑαυτό του...

Καὶ δημιούργησε ὅλη τή Δημιουργία στήν ὁποία ἐκδηλώνεται!

Ἐσύ ὁ ἴδιος ἢ μέλισσα, τό ἄνθος, ὁ καρπός καὶ τό δέντρο.

Ἐσύ ὁ ἴδιος τό νερό ἢ ἔρμος, ὁ ὠκεανός καὶ ἡ λίμνη.

Ἐσύ ὁ ἴδιος τό μεγάλο ψάρι, ἡ χελώνα καὶ τό Αἴτιο τῶν αἰτίων...»

στ) Μαζί μέ τήν ὀλιστική ἀντίληψη προπαγανδίστηκε ἡ Πανθησκεία, ἡ προσπάθεια ὑπερβάσεως τῶν διαφορῶν τῶν θρησκειῶν, ἡ ἐνότητα τους καὶ τό ἀνοιγμα μᾶς Νέας Ἐποχῆς. «Ἡ Βίβλος, τό Ταλμούδ καὶ ἰδιαίτερα τό Κοράνιο» εἶπαν οἱ David Bellamy καὶ Alastair McIntosh μᾶς διδάσκουν ὅτι ἡ πιό σημαντική ἰκανότητα τῆς Δημιουργίας εἶναι νά δοξάζουμε τό Θεό». Ὁ Ἀγγλικανός «ἐπίσκοπος» Richard Chatres εἶπε ὅτι «μιά ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στή θρησκευτική παράδοση κάποιου δέν χρειάζεται νά ἀμαυρώνει τή σοφία πού μπορεῖ νά βρῖσκεται σέ ἄλλους δρόμους. Ἀντίθετα ἡ ἐντονη ἀντιπάθεια πρὸς ἄλλες πνευματικές ἀτραπούς καὶ δασκάλους συνδέεται σχεδόν πάντα μέ μιά ἀνώριμη κατάσταση πνευματικῆς ἀνάπτυξης...». Ὁ M. Aydin μίλησε γιά «μιά νέα παγκόσμια θεολογία τοῦ περιβάλλοντος».

Ὁ W. Hatcher εἶπε ὅτι «ἡ μεγαλύτερη ἀνταπόκριση τῆς θρησκείας στίς διάφορες προκλήσεις τοῦ συγχρόνου κόσμου θά ἦταν νά ἐνωθοῦν οἱ πιστοὶ ὄλων τῶν δογματικῶν σχολῶν καὶ νά βεβαιώσουν τί εἶναι παγκόσμιο καὶ ἐνοποιητικό στή θρησκεία ἀντὶ τοῦ νά εἶναι ἰδιαίτερο καὶ διαιρετικό». Εἶπε ὅτι «ἡ παρούσα πραγμάτευση τῆς διαφοροποίησης» πρέπει νά ἀντικατασταθεῖ «ἀπό μιά πραγμάτευση τῆς συνάφεια καὶ τῆς ἐνότητας τῶν θρησκειῶν». Πρότεινε «νά ἀντικαταστήσουμε τό δυϊσμό... μέ μιά πιό ἰσορροπημένη συμπληρωματικότητα ὅπως αὐτή μεταξύ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, γίν καὶ γιάνγκ...νά ξαναανακαλύψουμε τήν δύναμη ἐκείνη τῆς ἀπάρνησης πού ἔχει διδάξει ὄχι μόνο ὁ Βούδας ἀλλά καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Ὁ R. Thurman εἶπε : «Νοιώθω ἰδιαίτερη συγκίνηση γιά τούτη τή συνάντηση γιατί μοῦ φαίνεται σάν μιά προσπάθεια ἀπό τήν πλευρά

τῶν ἀρχηγῶν τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν θεσμῶν νά ἀπλώσουν τό χέρι γιά συνεργασία μέ τούς ἡγέτες τῆς νέας παγκόσμιας θρησκείας πού ὀνομάζεται κοσμικός οὐμανισμός».

Ὁ Ἑβραῖος Paul Mendes Flohr ἀφοῦ χρησιμοποίησε ὅλη τή «σοφία» τοῦ Ταλμούδ καί τῆς Καθβάλα εἶπε ὅτι «θά πρέπει νά ἀντλήσουμε ἔμπνευση ἀπό τό ὄραμα τοῦ Ἰωάννη περὶ τῆς ἐπερχομένης Ἐποχῆς τοῦ Πνεύματος...Θά εἶναι μιά ἐποχή ὅπου ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα θά ζοῦν ὀλοκληρωτικά στό Πνεῦμα καί στό Λόγο. Εἶναι ἡ ἐποχή πού ποθεῖ τόσο ὁ Ἑβραῖος ὅσο καί ὁ Χριστιανός, ἀλλά θά εἶναι ἐπίσης μιά ἐποχή ὅπου κανεῖς θά νιώθει ἀνεπαρκῆς ὄντας ἀπλῶς Ἑβραῖος ἢ Χριστιανός». Σαφέστατο μήνυμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, κατά τήν ὁποία θά γίνει προσπάθεια καταλύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί πλήρους ἐπικρατήσεως τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καί τοῦ Ἀντιχρίστου.

Οἱ «Ταλιμπάν» καί οἱ διαθρησκειακές συνενυρέσεις

Ὅσα καταγράψαμε παραπάνω εἶναι μέρος μόνο ἀπό τό πανθρησκειακό, συγκρητιστικό καί γενικότερα νεοεποχίτικο περιβάλλον πού κυριάρχησε, παρόντων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, στό συνέδριο γιά τό περιβάλλον. Δέν γνωρίζω ἂν ἀκούγοντας ὅλες αὐτές τίς βλασφημίες καί τίς διεστραμμένες ἐρμηνεῖες τῆς Ἀποκαλύψεως, ὅλη τήν προπαγάνδα τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν καί τῶν πρακτικῶν τους, οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι «ξεκουράστηκαν» ἀπό τό νά μιλοῦν γιά τή μοναδικότητα τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνο πού φαίνεται νά εἶναι σίγουρο εἶναι τό γεγονός ὅτι κανεῖς τους δέν διαμαρτυρήθηκε γιά τὰ ἀκουσθέντα. Περιέργως ὁμως, διαμαρτύρονται ἐσχάτως σέ ὅλα τὰ Fora γιά τούς, ὅπως τούς ἀποκαλοῦν, Ταλιμπάν τῆς Εὐρώπης, δηλαδή γιά τούς ὀρθοδόξους λαϊκούς, κληρικούς καί μοναχούς οἱ ὁποῖοι, λέγει, θέλουν νά ἀπομονώσουν καί νά «γκετοποιήσουν» τήν Ἐκκλησία, οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν «ἄτυπα λαϊκά δικαστήρια» εἰς βάρος τους! Τί κάνουν τάχα αὐτοί οἱ φανατικοί «Ταλιμπάν»; Ἀπλῶς καί μόνο διαμαρτύρονται γιά τίς ποικίλες διαχριστιανικές καί διαθρησκειακές συνενυρέσεις, γιά τίς συμπροσευ-

χές καί τούς ἐναγκαλισμούς μέ τά ὁποῖα τοῦλάχιστον ἀμβλύνεται ἡ ὀρθόδοξη συνείδηση καί τά ὁποῖα λειτουργοῦν σάν προγεφύρωμα πρὸς τή Νέα Ἐποχή.

Ὅλες οἱ διαθρησκειακές συναντήσεις ἐμφανίζονται ὡς παγκόσμιες προσπάθειες ἐπιλύσεως προβλημάτων, ὅπως ἡ εἰρήνη, ἡ ξενοφοβία, ὁ ρατσισμός, ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Σύμφωνα μέ τό σκεπτικό αὐτό, ὅλες οἱ παραδόσεις, ὅλες οἱ θρησκείες μποροῦν νά συνεισφέρουν στήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων. Καί δῆθεν γι' αὐτό σ' αὐτές τίς συναντήσεις ξεδιπλώνονται ὅλες οἱ θρησκευτικές διδασκαλίες. Ἀλλά —ἐπικαλοῦμαι τήν λογική σας καί τήν κρίση σας, ἀγαπητοί ἀναγνώστες— ποιός ἀπό σᾶς καί ὁ πιό καλόπιστος, μέ ὅσα προαναφέραμε πείθεται ὅτι τά συνέδρια γιά τό Περιβάλλον, πού γίνονται μέ ἐκκλησιαστική κάλυψη ἔχουν σάν κύριο στόχο τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος; Ποιά λύση θά δώσει στό ὀικολογικό πρόβλημα π.χ. ἡ διδασκαλία τοῦ γκουρού Νανάκ, ἢ ἡ γνώμη «τῆς Αὐτοῦ Ἁγιότητος τοῦ Δαλαῖ Λάμα» (σ.188), οἱ διδασκαλίες τοῦ Ταλμούδ καί τῆς Καθβάλα; Ὅλα τοῦτα δέν εἶναι στήν πραγματικότητα μιά ἀκόμη εὐκαιρία γιά πανθρησκειακό συναγελασμό καί προώθηση ἄλλου τρόπου σκέψεως, δηλαδή γιά μεταβολή τοῦ περιεχομένου τῆς συνειδήσεως τῶν θρησκευομένων;

Ἡ περιβαλλοντική «ἀμαρτία»

Ἐξ ἄλλου τό νά ἐπιρρίπτουμε στους ἀπλούς πολίτες εὐθύνες γιά τή μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, τό νά προσπαθοῦμε νά φορτώσουμε ἐνοχές σέ κάθε ἀπλό ἄνθρωπο μέ τήν εἰσαγωγή τῆς ἐννοίας τῆς περιβαλλοντικῆς ἀμαρτίας (Μητροπολίτης Περγάμου) ἀφ' ἑνός μὲν εἶναι ὑποκριτικό καί ἀφ' ἑτέρου ἀποπροσανατολίζει τόν κάθε χριστιανό ἀπό τό νόημα καί τό σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Εἶναι ὑποκριτικό, γιατί ἡ εὐθύνη τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων γιά τή ρύπανση καί καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος εἶναι ἀσήμαντη συγκρινόμενη μέ τήν παγκοσμίων διαστάσεων ἀλλοίωση τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς μεγάλες βιομηχανίες καί ἀπό τίς φρικτές συνέπειες τῶν πολέμων πού ἡ Νέα Τάξη διεξάγει ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. (Γιά ὅλους αὐτούς τούς «θεσμικούς» καταστροφεῖς κανένας λόγος δέν ἔγινε στό συνέ-

δριο). Ἀπό τήν ἄλλη ἢ περιβαλλοντική «ἀμαρτία», πού εἶναι «μιά νέα ἀντίληψη τῆς ἀμαρτίας», ἡ ὁποία «ἐκτείνεται πέρα ἀπό ὅ, τι παραδοσιακά θεωρεῖται κακό» (Προτάσεις τῆς Πάτμου) κάνει τίς ἄλλες ἀμαρτίες νά φαίνονται μικρές καί ἀσήμαντες. (Κάποιος ἐπίσκοπος εἶπε σέ ὁμιλία του: Τί νά σέ κάνω, ὅταν κάνεις μετάνοιες καί προσευχές κι ἀπό τήν ἄλλη ρυπαίνεις τό δρόμο;).

Συνοψίζοντας πιστεύουμε ὅτι ἡ διαθρησκειακή ἐνασχόληση μέ τό περιβάλλον εἶναι ἀπό τά καλλίτερα ὄπλα τῆς Νέας Ἐποχῆς, πού στοχεύει στήν πανθηροσκεία, γιατί ὅλες οἱ θρησκείες κάτι μποροῦν νά ποῦν γιά τό φυσικό κόσμο πού μᾶς περιβάλλει, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι εὐαίσθητοι λόγω τῆς προϊούσης μολύνσεώς του, ἐνῶ τό ὀλιστικό μοντέλο πού θεοποιεῖ τήν Κτίση, τεχνηέντως ἐμφανίζεται ὡς τό μοναδικό ἰδεολογικό ἐργαλεῖο προστασίας τοῦ περιβάλλοντος, ἀφοῦ ἅμα λατρεύεις τά βουνά, τά δέντρα, τά ζῶα καί τά νερά δέν τά καταστρέφεις!

Γιά τούς λόγους αὐτούς ἐπιβάλλεται μεγάλη προσοχή στους χριστιανούς. Οἱ οἰεσδήποτε εὐαίσθησιες γιά τό περιβάλλον δέν πρέπει οὔτε σέ ἀγωνία νά μεταβληθοῦν, οὔτε σέ λατρεία πρὸς τήν Κτίση νά διαστραφοῦν. Ἔμεῖς «καινοῦς οὐρανούς καί γῆν καινήν...προσδοκῶμεν ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ» (Β΄ Πέτρο. 3, 13). Δέν μολύνουμε καί δέν καταστρέφουμε τή Δημιουργία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μᾶς ἐδόθη γιά νά βασιλεύουμε σ' αὐτήν γιά νά τήν χρησιμοποιοῦμε ἔλλογα καί νά δοξάζουμε τόν Τριαδικό Θεό, τόν Δημιουργό μας. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά δεχθοῦμε διαθρησκειακή συνεργασία δῆθεν γιά νά «σώσουμε» τό περιβάλλον. Μ' αὐτές τίς «φιλικές» ἐπαφές, κατά τίς ὁποῖες χάριν τοῦ Περιβάλλοντος θεωροῦνται σοφές καί σημαντικές στήν ποικιλία τους οἱ δυσώδεις, δαιμονικές διδασκαλίες τῶν θρησκειῶν, σταδιακά μολύνεται ἡ καρδιά μας καί θυσιάζεται ἡ μοναδικότητα τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιμέλεια: Γερόντος Παΐσιου Ἁγιορείτου

Ἐπιμέλεια: Γερόντος Παΐσιου Ἁγιορείτου

- Γέροντα, τί χρειάζεται γιά νά ξεπεράσης τόν πόνο;
- Παλληκαριά, βία χρειάζεται.
- Καί τόν ἀνυπόφορο πόνο πῶς τόν ἀντιμετωπίζει κανεῖς;
- Ἄν εἶναι κοσμικός, μέ τό τραγούδι, ἄν εἶναι πνευματικός ἄνθρωπος μέ τήν ψαλμωδία... Ὁ πατέρας μου μιά φορά εἶχε πυρετό καί πολύ πονοκέφαλο. Τί κάνει λοιπόν; Παίρνει καί τρώει μιά ἀλμυρή σαρδέλα, πίνει καί ἕνα ποτήρι κρασί καί ἄρχισε νά τραγουδάει τό «Ἐύπνα καημένε μου ραγιαῖ» καί ἄλλα τραγούδια τῆς κλεφτουριάς καί ἔγινε καλά! Ἔτσι καί ἐμεῖς νά ψέλνουμε, γιά νά διασκεδάζεται ὁ πόνος! Κι ἐγώ μιά μέρα κρύωσα καί εἶχα ἕνα πονοκέφαλο, πού πήγαινε νά σπάσει τό κεφάλι μου. Ἄρχισα λοιπόν μιά πολύ ωραία ψαλμωδία καί μοῦ ἔφυγε ὁ πονοκέφαλος. Πράγματι ἡ ψαλμωδία μαζί μέ τήν εὐχή πολύ βοηθεῖ σ' αὐτές τίς περιπτώσεις· ἀπαλαίνει τήν ψυχή, τήν γλυκαίνει, γιατί οἱ συνεχεῖς θλίψεις καί οἱ πόνοι τήν καταβάλλουν καί τῆς δημιουργοῦν ψύξη. Καί χθές βράδυ δέν μποροῦσα νά κοιμηθῶ ἀπό τόν πόνο. Εἶπα πῶς, ἄν δέν ξημερώσω καί πεθάνω, τότε θά ἔχω ...μεγάλη μέρα. Στήν ἄλλη ζωή δέν θά βραδιάζω ποτέ, οὔτε θά ξημερώνη... Ἔπειτα πῆρα ἕνα... χάπι· ἔφαλα «Τάς ἀληθόνας τῶν Ἁγίων...». Αὐτό τό ...χάπι διαρκεῖ ὅλη τήν νύχτα!

Γερόντος Παΐσιου Ἁγιορείτου,
Λόγοι, Τόμος Δ' *Οἰκογενειακή ζωή*, σελ. 216-217
 Ἐκδ. Ἱεροῦ Ἱουχαστηρίου «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος»,
 Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2002

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐποικιοδομισμός καί σύγχρονη εἰδωλολατρία

Μία συνέντευξη τοῦ π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη στόν δημοσιογράφο Θεόδωρο Δούκα

Πρίν ἀπό λίγο καιρό βρεθήκαμε στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ὁσίου Ἀρσενίου, στό Βατοπαίδι Χαλκιδικῆς καί εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά συζητήσουμε μέ τόν πατέρα Ἀρσένιο, εἰδικό σέ θέματα αἰρέσεων, σχετικά μέ τήν ἀστρολογία. Μιά ἐποικιοδομητική συζήτηση πού μᾶς ἀφορᾷ ὅλους.

Πάτερ Ἀρσένιε, τά τελευταῖα χρόνια ἡ ἀστρολογία ἔχει μπεῖ γιά τά καλά στή ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας;

Γίνεται μεγάλη προσπάθεια γιά νά μπεῖ στή ζωή μας καί σίγουρα αὐτό δέν εἶναι τυχαῖο. Πρόκειται γιά ἕνα ὑπαρκτό πρόβλημα καί ἡ εὐθύνη τῶν μέσων ἐνημερώσεως σ' αὐτό εἶναι μεγάλη. Κυριολεκτικά τό κοινό κατακλύζεται ἀπό μηνύματα πού διαφημίζουν τήν ἀστρολογία.

Εἶπατε ὅτι γίνεται μεγάλη προσπάθεια γιά νά μπεῖ ἡ ἀστρολογία στή ζωή μας καί ὅτι αὐτό δέν εἶναι τυχαῖο. Τί ἐννοεῖτε;

Νά σᾶς πῶ. Ἡ ἀστρολογία δέν εἶναι οὐδέτερη θρησκευτικά. Ἐντάσσεται πλήρως στόν εὐρύτερο ἀποκριφιστικό χῶρο. Πιστεύει στό λεγόμενο κάρμα καί στή μετενσάρκωση. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι στίς σχετικές διαφημίσεις διαβάζουμε: «μέντιουμ, ἀστρολόγος, ψυχοερευνητριά, χαρτιά ταρώ». Ὅποτε πᾶνε ὅλα μαζί. «Πακέτο» κατά τή σύγχρονη ἔκφραση. Δέν πρέπει ἐπίσης νά ξεχνοῦμε ὅτι ἡ ἀντίχριστη κίνηση τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου» θεμελιώνεται στήν ἀστρολογία. Αὐτό λοιπόν τό σκοτεινό κύκλωμα προβάλλει τήν ἀστρολογία, ἐπιδιώκοντας νά κάνει τούς ἀνθρώπους νά πιστέψουν σ' αὐτήν. Θά πρέπει ἀπό τήν ἀρχή νά τονίσουμε ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστη ἡ πίστη στήν ἀστρολογία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Δηλαδή, δέν μπορεῖ ἕνας χριστιανός νά πιστεύει συγχρόνως καί στήν ἀστρολογία. Αὐτό λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Μάλιστα οἱ ἐμμένοντες στήν ἐνασχόληση μέ τήν ἀστρολογία, ὅπως καί μέ τή μαγεία καί μαντεία, ὑποβάλλονται σέ σοβαρά ἐπιτίμια, ὅπως προβλέπουν οἱ ἱεροί κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀποκόπτουν τόν ἑαυ-

τό τους ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Θά θέλαμε, πάτερ Ἀρσένιε, νά μᾶς πεῖτε τί ἀκριβῶς πιστεύει ἡ ἀστρολογία.

Ἡ ἀστρολογία πιστεύει ὅτι ἡ θέση τῶν ἀστρῶν τήν ὥρα πού γεννιέται κάποιος, βάζει μιᾶ ἀνεξίτηλη σφραγίδα στήν προσωπικότητά του. Προδιαγράφει ἡ θέση τῶν ἀστρῶν τό μέλλον του. Δέν μᾶς λέγει ὅμως πῶς γίνεται αὐτό. Τί εἶδους ἐπίδραση εἶναι αὐτή πού ἀσκοῦν, ὑποτίθεται, τά ἀστρα. Εἶδατε, λέμε «πιστεύει». Πρόκειται πράγματι γιά μιᾶ πίστη. Πίστη τοῦ ἀποκριφισμοῦ καί τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρίας πού ἀρνοῦνται τόν Θεό καί θεοποιοῦν τή φύση. Δέν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει Θεός πού ἐνδιαφέρεται γιά τόν ἀνθρώπο, οὔτε πιστεύουν ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐλεύθερος. Ὅλα πιστεύουν ὅτι τά κατευθύνει μιᾶ τυφλή καί ἀπρόσωπη ἀναγκαιότητα.

Κάτι σάν τό κισμέτ τῶν μουσουλμάνων...

Ἄκριβῶς. Καί πρόκειται βέβαια γιά μιᾶ δεισιδαιμονία. Ἐκτός αὐτοῦ, ἡ ἀστρολογία ἤδη ἀπό τά χρόνια τῆς Ἀναγεννήσεως στή Δύση (16ος αἰ.) ἔχει πάρει, θά ἔλεγε κανείς, διαζύγιο ἀπό τήν ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας. Ἡ ἀστρολογία ἔχει μείνει κολλημένη στό γεωκεντρικό σύστημα, τό ὁποῖο βέβαια κανείς ἐπιστήμων δέν δέχεται, ἐνῶ ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας ἔχει υἱοθετήσει τό ἡλιοκεντρικό σύστημα. Δέν ὑπάρχει κανείς ἐπιστήμων ἀστρονόμος πού νά παραδέχεται τήν ἀστρολογία, ἀντίθετα μάλιστα ὑπάρχουν ἀποφάσεις διεθνῶν ἀστρονομικῶν συνεδρίων πού καταδικάζουν τήν ἀστρολογία ὡς δεισιδαιμονία καί τσαρλατανισμό.

Παρ' ὅλα αὐτά οἱ ἀστρολόγοι πολλές φορές παρουσιάζονται μέ τίτλους σπουδῶν.

Εἶναι καθαρή ἀπάτη. Σέ κανένα ἀναγνωρισμένο Πανεπιστήμιο τοῦ κόσμου δέν διδάσκεται ἡ ἀστρολογία καί δέν δίδεται δίπλωμα ἀστρολόγου. Συμβαίνει ὅμως τό ἐξῆς: Ἀστρολόγοι ἰδρύουν συλλόγους μέ βαρῦγγδουπες ὀνομασίες στήν Ἑλλάδα ἢ στό ἐξωτερικό,

ὅπως ἡ ὀνομασία Ἰνστιτούτο, Ἀκαδημία, Faculty (Ἀνωτάτη Σχολή). Γίνονται οἱ ἴδιοι Πρόεδροι, Γενικοί Γραμματεῖς κ.λπ. καί ἀπονεύμουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τίτλους καί διπλώματα.

Θά ρωτοῦσε ὁμως κανεὶς πῶς γίνεται καὶ οἱ προβλέψεις τῶν ἀστρολόγων «δγαίνουν».

Τό ἐρώτημά σας εἶναι καίριο καὶ θά σᾶς ἀπαντήσω. Δέν εἶναι ἀλήθεια ὁμως ὅτι οἱ προβλέψεις τῶν ἀστρολόγων «δγαίνουν». Ἐκτός ἀπό τίς περιπτώσεις ἀπάτης, ἔχουμε τήν περίπτωση τῆς «αὐτοεκπληρούμενης προφητείας». Δηλαδή σοῦ λέγει ὁ ἀστρολόγος ὅτι θά ἀρρωστήσεις, καί ἐσύ ἀρχίζεις νά συμπεριφέρεσαι σάν ἀρρωστος. Ἐσύ ρυθμίζεις ἔτσι τή στάση σου, ὁπότε ἡ «προφητεία» αὐτοεκπληρώνεται. Ἀλλά καί στήν περίπτωση πού δέν ἐκπληρωθεῖ, σοῦ λέγει ὁ ἀστρολόγος ὅτι δέν «δγηκε» ἡ πρόβλεψη, ἐπειδή ἐσύ ἤσουν τοποθετημένος ἀρνητικά. Δηλαδή μονά-ζυγά δικά τους κατά τό κοινῶς λεγόμενον.

Κάτι δηλαδή σάν τοὺς χρησμούς τῆς Πυθίας;

Ἀκριβῶς. Ἡ ἀστρολογική γλώσσα (ἡ γλώσσα τῶν ὠροσκοπίων) εἶναι γεμάτη ἀπό ἀσφαλιστικές δικλιθεῖς, ὥστε ὁ ἀστρολόγος νά «δγαίνει λάδι» σέ ὅλες τίς περιπτώσεις. Ἐάν προσέξετε θά δεῖτε ὅτι οἱ λέξεις «ἴσως», «μπορεῖ», «ἔχετε τήν τάση» εἶναι πολύ συνηθισμένες στά ὠροσκοπία. Ἐπίσης ἀναφέρονται γενικές ἀλήθειες πού ὁ καθένας θά δεχόταν. Ἀκόμη ὁ ἀστρολόγος στό ὠροσκόπιο ἐπιδιώκει νά κολακεύει καί νά καλοπιάνει αὐτόν στὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται.

Θά πρέπει ἐπίσης νά ποῦμε ὅτι ὅλη ἡ ἀστρολογία θεμελιώνεται σέ ἕνα λογικό καὶ ἐπιστημονικό σφάλμα. Ἐχουμε αὐτό πού λέμε στήν Λογική «λήψη τοῦ ζητουμένου». Δηλαδή: ὁ ἀστρολόγος βλέποντας μερικά ἄστρα στὸν οὐρανὸ πού δέν ἔχουν καμμία βαθύτερη σχέση μεταξύ τους (δηλαδή τό ἕνα μπορεῖ νά εἶναι σχετικά κοντά μας καί τό ἄλλο ἀπείρως μακριά), τά συνδέει καί τοὺς δίνει μέ τή φαντασία του σχήματα καί ὀνόματα. Παραδείγματος χάριν, αὐτό, σοῦ λέγει, εἶναι τό ζῶδιο τοῦ λέοντος. Ὅποιος γεννήθηκε τήν ὥρα πού ὁ ἥλιος διέρχονταν ἀπὸ αὐτό τό ζῶδιο, εἶναι λέων καί ἔχει τά χαρακτηριστικά τοῦ λέοντος.

Δηλαδή προβάλλει ὁ ἀστρολόγος κάτι μέ τή φαντασία του στά ἄστρα, τοὺς δίνει δηλαδή ιδιότητες καί κατόπιν λέγει ὅτι αὐτές οἱ ιδιότητες ἀποτελοῦν χαρακτηριστικά ὄσων ἀνήκουν σ' αὐτό τό ζῶδιο. Βλέπετε ὅτι πρόκειται γιά καθαρό λογικό σφάλμα καί «λήψη τοῦ ζητουμένου».

Ὅμως, μέ τή φαντασία του μπορεῖ κανεὶς νά δώσει ἄλλες ὀνομασίες στίς ἴδιες ομάδες τῶν ἄστων. Π.χ. σήμερα πού δέν χρησιμοποιοῦμε τόξα καί βέλη, ἀποκλείεται νά ὀνομάζουμε τὸν ἀστερισμὸ τοῦ τοξότη ἔτσι. Θά τὸν ὀνομάζαμε διαφορετικά.

Πρόκειται στό βάθος γιά ἕνα εἶδος μαγικῆς πρωτόγονης σκέψης. Στήν ἀστρολογία ὑπάρχει καί κάτι ἄλλο πού βοηθᾶ τοὺς ἀστρολόγους νά πείθουν τά θύματά τους. Εἶναι ἡ λεγομένη τεχνική τῶν πολλῶν παραγόντων. Δηλαδή, ψυχολογώντας σε καί βλέποντας ὅτι ἔχεις κάποια χαρακτηριστικά πού αὐτός τά ἀποδίδει σέ ὄσους π.χ. ἀνήκουν στό ζῶδιο τοῦ Κριοῦ, σοῦ λέγει: Πρέπει νά εἶσαι Κριός. Ἐάν πεῖς ὄχι, σοῦ λέγει: Ποῦ τήν ἔχεις τήν σελήνη; (ποῦ δηλαδή θρυσκόταν στό ζωδιακὸ κύκλο ἡ σελήνη ὅταν γεννήθηκες). Ἐάν ἀπὸ αὐτά πού θά πεῖς φανεῖ ὅτι ἦταν στὸν Κριό, σοῦ λέγει: Εἶδες πού τό βρῆκα; Ἐάν πεῖς, «δέν ξέρω» σοῦ λέγει: «πρέπει νά εἶσαι Κριός». Ἐάν πάλι δέν τό πετύχει, συνεχίζει καί πάει λέγοντας.

Ἐξ ἄλλου ἐλάχιστοι γνωρίζουν τὸν ἀκριβέστατο τόπο καί χρόνο γεννήσεώς των, ὥστε νά ἐκπληρώνουν τίς ἀπαιτήσεις πού θέτουν οἱ ἀστρολόγοι γιά ἕνα «ἐπιστημονικό» ὠροσκόπιο. «Ἐπιστημονικό» βέβαια κατά τή δική τους ἀντίληψη.

Τελικά μπορεῖ κανεὶς νά προβλέψει τό μέλλον, γιά νά ἔχει νόημα ὅλη αὐτή ἡ συζήτηση;

Ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφής: Τό μέλλον γνωρίζει μόνον ὁ Θεός ὡς παντογνώστης, χωρὶς αὐτό νά καταργεῖ τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία.

Τό μέλλον δέν τό γνωρίζει οὔτε ὁ διάβολος, οὔτε οἱ δαίμονες, οὔτε βέβαια οἱ ἀστρολόγοι.

Προχωρημένοι ὁμως στὸν ἀποκρυφισμὸ ἀστρολόγοι μπορεῖ νά πληροφοροῦνται ἀπὸ τοὺς δαίμονες μέ τοὺς ὁποίους συνεργάζονται —καί ὑπάρχουν καί ὄρες καί λέξεις μέ τίς ὁποῖες καλοῦν κάθε συγκεκριμένο δαίμονα—

γεγονότα του παρελθόντος ή του παρόντος. Οί προχωρημένοι αστρολόγοι είναι στην πραγματικότητα οί μάγοι και οί σατανιστές. Στή συνηθισμένη της μορφή βέβαια ή αστρολογία δρα ως ένα έλαφρύ «ψυχοναρκωτικό», τό όποιο εισάγει αυτόν πού θά παρασυρθεϊ, στον ευρύτερο αποκρυφιστικό χώρο, για νά περάσει στή συνέχεια ίσως σέ πιό σκληρά «ψυχοναρκωτικά», όπως είναι ή μαγεία.

Τί έννοείτε μέ τόν όρο «ψυχοναρκωτικά»;

Είναι διεθνής όρος και χρησιμοποιείται άκριδώς επειδή οί όπαδοί —όπως και στά γνωστά ναρκωτικά— οδηγούνται σταδιακά σέ ολοκληρωτική έξάρτηση. ‘Ο πιστός όπαδός της αστρολογίας δέν μπορεί νά κάνει βήμα στή ζωή του, άν δέν συμβουλευθεϊ προηγουμένως τόν αστρολόγο του. Τά άποτελέσματα συνελπώς της ένασχολήσεως μέ τήν αστρολογία είναι σοβαρά και επικίνδυνα. Γι’ αυτό θά πρέπει κανείς πολύ καλά νά τό σκεφθεϊ πριν άρχισει «άπό περιέργεια» νά άσχολείται. Δέν παίζουμε μέ τή φωτιά.

‘Υπάρχει όμως και ό παράγων της άπάτης. ‘Ετσι δέν είναι;

Και βέβαια υπάρχει. Νά σας δώσω χαρακτηριστική άπόδειξη. ‘Υπάρχουν έκπομπές αστρολόγων στή τηλεόραση, όπου, ένω μεταδίδεται ή (ύποτίθεται ζωντανή) έκπομπή, περνά και τό «τρέιλερ» πού γράφει: «Παρακολουθεϊτε τήν **μαγνητοσκοπημένη έκπομπή (τάδε) μέ ύποθετικά και παραδειγματικά τηλεφωνα**»! Τό ίδιο γίνεται και σέ έκπομπές μέ χαρτορίχτρες. Οί επιτήδειοι κερδίζουν έτσι μέσω της πανάκριθης χρεώσεως των τηλεφωνημάτων.

Ποιά είναι νομίζετε τά αίτια πού σπρώχνουν ανθρώπους στήν αστρολογία;

Μέ προλάβετε. ‘Όταν ή ανάγκη και ή επιθυμία πού αισθάνεται ό άνθρωπος νά δώσει νόημα στή ζωή του, νά δώσει άπαντήσεις στά λεγόμενα ύπαρξιακά ερωτήματα (άπό πού έρχομαι, πού πηγαίνω, ποιό είναι τό νόημα της ζωής) δέν μπει στό σωστό δρόμο και δέν βρει τίς σωστές άπαντήσεις, αλλά μπλεχτεί στά επικίνδυνα μονοπάτια του αποκρυφισμού, τότε είναι σχεδόν σίγουρο ότι αυτός ό άνθρωπος θά ένδιαφερθεϊ και για τήν αστρολογία. Πολλοί

άνθρωποι επίσης θέλουν τίς εύκολες λύσεις, ή για άλλους ή έλευθερία είναι βάρος. Προτιμούν άλλοι (και στή συγκεκριμένη περίπτωση τά άστρα) νά άποφασίζουν για αυτός.

Τί θά είχατε νά προτείνετε για τήν αντιμετώπιση του φαινομένου ή του προβλήματος αυτού, πάτερ ‘Αρσένιε;

Μόνον όταν κανείς βρίσκει συνειδητά και ουσιαστικά στον χώρο της ‘Εκκλησίας, είναι προφυλαγμένος άπό όλα αυτά τά αποκρυφιστικά και επικίνδυνα.

‘Αλλά και ή Πολιτεία πρέπει νά αναλάβει τίς ευθύνες της. Είναι σκάνδαλο μέσα και άπό τά κρατικά άκόμη τηλεοπτικά κανάλια νά διαφημίζεται άπροκάλυπτα ό αποκρυφισμός.

Μιά άλλη ερώτηση τώρα. Τί είναι αυτό πού λένε για μετατόπιση των ζωδίων;

Αυτό, όπως και τό λεγόμενο 13ο ζώδιο, έχουν τελευταία στριμώξει τούς αστρολόγους. Διότι καταρρέει όλο τό οικοδόμημά τους. ‘Όποτε αυτοί πού κατά τούς αστρολόγους ανήκουν στό τάδε ζώδιο, στήν πραγματικότητα δέν ανήκουν σ’ αυτό, αλλά στό έπόμενο. Δηλαδή, κατά τό κοινώς λεγόμενο, μύλος. ‘Ασχημα τά νέα για τήν αστρολογία. Παρ’ όλα αυτά, αυτή συνεχίζει άκάθεκτη τήν πορεία της. Και αυτό γιατί έντάσσεται σ’ ένα πλαίσιο έρμηνείας του κόσμου πού άπευθύνεται στους μπερδεμένους ανθρώπους πού ζούν μακριά άπό τόν Θεό.

Λένε πολλοί ότι έγώ δέν πέφτω θύμα στους μάγους και στους αστρολόγους. Αυτό πού πέσανε και τούς φάγανε τίς περιουσίες, δικό τους πρόβλημα. Τί θά λέγατε για αυτό;

Δέν είναι έτσι. Είναι ένα πρόβλημα μέ πολύ ευρύτερες διαστάσεις. Πέρα άπό τό ότι ή άδιαφορία για τόν άλλον και τά προβλήματά του, δέν είναι συμπεριφορά χριστιανική, έγώ θά έλεγα σ’ αυτούς πού τά λένε αυτά: ‘Ας ύποθέσουμε ότι ό δάσκαλος των παιδιών σας είναι όπαδός της αστρολογίας. Τότε αυτός δέν θά λάβει τόσο ύπ’ όψιν του τά πορίσματα της παιδαγωγικής για τήν άγωγή πού θά δώσει στα παιδιά σας, όσο τό ώροσκόπιό τους, τό όποιο θά αναλύσει. ‘Υπάρχει βέβαια και τό ένδεχομενο προσηλυτισμού των παιδιών στον χώρο της αστρολογίας και του αποκρυφισμού άπό τόν μπερδεμένο αυτόν δάσκαλο. Τό ίδιο ισχύει

καί για τήν περίπτωση πού θά πέσετε σ' έναν γιατρό ὀπαδό τῆς ἀστρολογίας. Δέν θά συμβουλευτεῖ τόσο τίς ἀναλύσεις αἵματος καί τίς ἀκτινογραφίες, ὅσο τό ὠροσκόπιό σας.

Τό ἴδιο καί ὁ πολιτικός ὀπαδός τῆς ἀστρολογίας. Θά λάβει θέση σέ σπουδαῖα θέματα ἐσωτερικῆς καί ἐξωτερικῆς πολιτικῆς μελετώντας τό ὠροσκόπιο καί συμβουλευόμενος τούς ἀστρολόγους συμβούλους του.

Βλέπετε λοιπόν ὅτι ἡ ἀστρολογία δημιουργεῖ πολύ σοβαρά προβλήματα, πού δέν ἔχουν συνέπειες μόνο στά «κοροίδα» πού πέφτουν θύματά της, ἀλλά σέ ὅλους μας.

Τί θά εἶχατε νά μᾶς πείτε κλείνοντας αὐτή

τήν πολύ ἐνδιαφερόμενη συζήτηση;

Τήν ἐπόμενη φορά πού κάποιος θά μᾶς ἀπευθύνει τήν ἐρώτηση «τί ζώδιο εἶσαι;», ἄς τοῦ ἀπαντήσουμε «Δέν εἶμαι ζῶο, ἀλλά ἄνθρωπος» (ζώδιο σημαίνει στά ἀρχαῖα ἐλληνικά μικρό ζῶο).

Καί ἄς ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας καί τοῦτο: Ἐάν τόν χρόνο πού ἀφιερώνουν οἱ ὀπαδοί τῆς ἀστρολογίας γιά νά διαβάζουν κάθε μέρα στήν ἐφημερίδα τό «τί λένε τά ἄστρα γιά σᾶς» (μέ ἀποτέλεσμα νά γίνονται σιγά-σιγά ἀπό ἐλεύθεροι δοῦλοι), τόν ἀφιέρωναν γιά νά διαβάζουν μιά σελίδα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή ἢ ἄλλο ὠφέλιμο γιά τήν ψυχὴ τους βιβλίο ἢ τόν

ΝΕΑ «ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ» ΚΑΙ Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ ΣΤΙΣ Η.Π.Α.

τῆς κ. Δάφνης Βαρβιτσιώτη, φιλολόγου-ἱστορικοῦ

«Οἱ αὐτοκρατορίες τοῦ μέλλοντος θά εἶναι οἱ αὐτοκρατορίες τοῦ νοῦ»

Οὐίνστον Τσώρτσιλ

Τήν 7η ἡμέρα τῆς ἐπίθεσης κατά τοῦ Ἰράκ, ἀνώτατος Ἀμερικανός ἀξιωματοῦχος δήλωσε στά Μ.Μ.Ε., ὅτι ὁ νέος ἡγεμονικός ρόλος τῶν Η.Π.Α. «δέν ἦταν ἀμερικανική ἰδέα: ἦταν ἀθηναϊκή ἰδέα». Ὅσο καί ἂν ἐξέπληξε, ἡ δήλωση αὐτή δέν ἦταν οὔτε τυχαία, οὔτε ἀπρόσμενη. Μέρος τῆς ἐλληνικῆς, τοῦλάχιστον, κοινῆς γνώμης εἶχε ἤδη προετοιμασθεῖ ἀπό διαφόρους διαμορφωτές σκέψης πού τήν εἶχαν ἐξοικειώσει —καί ἐνοχοποιήσει ἀναδρομικῶς— μέ τόν θουκυδίδειο ἱστορικό πραγματισμό τῆς «ἰμπεριαλιστικῆς» νοοτροπίας τοῦ πάλαι ποτέ δοξασμένου κράτους-πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπομένως, ἡ συγκεκριμένη ἀμερικανική δήλωση δέν ἀπετέλεσε παρά ἀπλό ἐπιστέγασμα τῶν δικῶν τους προεργασιῶν. Ἡ κατάπληξη προξενήθηκε ἀπό τήν ἀπροσχημάτιστη ἐπίκληση τοῦ γεωπολιτικοῦ πραγματισμοῦ τοῦ 5ου αἰ. π.Χ. γιά τήν ἀπενεχοποίηση τοῦ γεωπολιτικοῦ πραγματισμοῦ τοῦ 2003 μ.Χ..

Ἡ οὐσία ὠστόσο, τῶν λεχθέντων μᾶς ὀδη-

γεῖ σέ πολύ βαθύτερα πεδία ἀνάλυσης: Ἐκτός τοῦ ὅτι μετακυλίει προσφυῶς στήν ἀρχαία Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους τό βάρος τῶν εὐθυνῶν γιά τίς τωρινές, ἀλλά καί γιά τίς μελλοντικές γεωπολιτικές βλέψεις καί πράξεις τῆς σύγχρονης ὑπερ-δύναμης, ἡ δήλωση αὐτή ἐπισφραγίζει τήν ἀποκοπή τῶν Η.Π.Α. ἀπό τίς δυτικο-εὐρωπαϊκές τους ρίζες, ἐπισημοποιεῖ τό διαζύγιό τους ἀπό τό δυτικο-εὐρωπαϊκό πολιτιστικό τους παρελθόν, καί σημαίνει τήν ἀπαρχή τῆς πορείας τους πρὸς ἓνα νέο πολιτιστικό μέλλον: πρὸς τήν πολυθρόνητη «Νέα Ἐποχή» καί τήν Νέα Τάξη Πραγμάτων. Τοῦ διαζυγίου εἶχε προηγηθεῖ μακρὰ περίοδος ἐντατικῆς προετοιμασίας τῆς ἀμερικανικῆς κοινῆς γνώμης, ἡ συναίνεση τῆς ὁποίας ἔπρεπε προηγουμένως νά ἐξασφαλισθεῖ μέ διαφόρους «ἡπιους» τρόπους.

Μέ τελικό σκοπό τῆς τήν σταδιακῆ μεταλλαγῆς τῆς ἀμερικανικῆς συνείδησης σέ ἀντιεὐρωπαϊκή, ἡ διαδικασία «ἀποδόμησης» χρησιμοποίησε ἀρχικῶς ὡς πρόσχημα μιά νέα

«ἠθικοποιημένη» θέαση τοῦ παρελθόντος, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαβε νά ἀσκήσει ἀναδρομικά δικαιπρακτικές ἐξουσίες ἐπὶ τῆς Ἱστορίας, ἐστιάζοντας ὥστόσο ἐπιλεκτικά τὰ πυρὰ τῆς ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

«D.W.M.», ἀποδόμηση καὶ «δημιουργική καταστροφή»

Ἡ νέα «ἀναθεωρημένη» θέαση τῆς Ἱστορίας ἐπιρρίπτει ὅλες τὶς εὐθῦνες γιὰ τὰ —πραγματικά καὶ φανταστικά— δεινά τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος, στίς θέσεις καὶ πράξεις τῶν Dead White Males, δηλαδή, τῶν Νεκρῶν Λευκῶν Ἄνδρῶν. Αὐτός ὁ χαρακτηρισμός συμπεριλαμβάνει ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς κορυφαῖες προσωπικότητες τῆς ἱστορίας, τῆς θρησκείας, τῆς ἐπιστήμης, τῆς πολιτικῆς, τῆς φιλοσοφίας, τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, πού ἔθεσαν τὰ θεμέλια τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ ἐπίθεση κατὰ τῶν «D.W.M.», πού ὑπέβασκε ἀπὸ τὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ἐδραιώθηκε καὶ ἐπισημοποιήθηκε στὴν συνείδηση τῶν ἀμερικανῶν τὸ 1991, μέ μιὰ ἔκθεση στό Smithsonian. Μέ τίτλο τῆς Reinterpreting Images of the Frontier —πού θά μπορούσε νά ἀποδοθεῖ ὡς Ἐναθεωρώντας Εἰκόνες τῆς Μεθορίου— ἡ ἔκθεση, πού χαρακτηρίσθηκε ὡς ἀμφιλεγόμενη, «ἀποδομοῦσε» στὴν συνείδηση τῶν ἀμερικανῶν τὴν θρυλική «Κατάκτηση τῆς Ἄγριας Δύσης», ἀλλὰ καὶ τὸ ἥρωικό «ἀδάμαστο πνεῦμα τῶν πιονιέρων τῆς»¹, πού, φυσικά, ἦσαν ὅλοι Εὐρωπαῖοι, λευκοὶ καὶ ἄρρενες. Ἐπηρεολούθησε ὁ ἔορτασμός τῆς ἐπετείου τῶν 500 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τὸν Χριστόφορο Κολόμβο, πού ἔδωσε τὸ ἔναυσμα γιὰ νέα ἔντονη ἐπίθεση κατὰ τῶν «D.W.M.» ἀπὸ μέρους πολλῶν «εὐαισθητοποιημένων» λευκῶν ἀμερικανῶν θεατῶν. Ἀποσείοντας, μέ τὶς ἐνοχές τους, καὶ τοὺς ψυχοπνευματικούς δεσμούς τους μέ τὸ παρελθόν—οἱ εὐρωπαϊογενεῖς ἀμερικανοὶ κρατοῦσαν σήματα μέ τὴν συκοφαντική, ὅσο καὶ θαυμάσια ἀνιστόρητη², ἐπιγραφή «Ὁ Κολόμβος ἦταν σφαγέας», ἐνῶ ἄλλοι κράδαιναν ἀνάλογα ὑβριστικά πανῶ, ἐκφράζοντας τὴν νεο-αντιποικιακή νοοτροπία³. Ἀκολούθησαν ἑκατο-

ντάδες ἀνάλογες δημοσιεύσεις στὸν ἀμερικανικό Τύπο πού καταδίκασαν τὶς ἀγριότητες τῶν κατακτητῶν καὶ τὴν φρίκη τῆς γενοκτονίας τῶν γηγενῶν πληθυσμῶν καί, στὴν συνέχεια, ἕνας καταγινομός κινηματογραφικῶν καὶ τηλεοπτικῶν ταινιῶν, καθὼς καὶ διβλίων —ἀκόμα καὶ γιὰ παιδιὰ— μέ τὸ ἴδιο περιεχόμενο.

Ὁ σκοπός τῆς ἐκστρατείας ἐπετεύχθη: Οἱ δυτικογενεῖς Ἀμερικανοί, πού μέχρι τότε ὑπερηφανεύονταν γιὰ τὶς εὐρωπαϊκές τους ρίζες, ἔκοψαν τὸν συναισθηματικό ὀμφάλιο λῶρο πού τοὺς συνέδεε μέ τὴν Γηραιὰ Ἥπειρο καὶ τὸ “ντροπιασμένο” παρελθόν, καὶ ἀπέκτησαν τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ “ἀναγεννημένου” πολίτη τῆς Νέας Γῆς, πού στρέφεται πρὸς ἕνα «νέο», «καθαρό» καὶ λαμπρὸ μέλλον.

Ἡ ἐκστρατεία «ἀποδόμησης» ἐπέδρασε καὶ στὸν χῶρο τῶν μή-δυτικῆς προέλευσης μειονοτήτων τῶν Η.Π.Α.. Στούς μὲν ἀπογόνους τῶν σκλάβων τοῦ Νότου, «ἀποδομήθηκε» τὸ αἶσθημα μειονεξίας ἔναντι τῶν λευκῶν συμπατριωτῶν τους, καὶ τοὺς προσφέρθηκε —πρῶτα μέ τὴν κινηματογραφική σειρά «Οἱ Ρίζες»— ἡ «Μαύρη Περηφάνεια» (Black Pride): κατόπιν δέ —μέ τὴν μύηση πολλῶν στό ἀμφιλεγόμενο «Ἔθνος τοῦ Ἰσλάμ»— μιὰ νέα ἰδιοπροσωπεία. Στούς ἀσιατικῆς προελεύσεως πολίτες τῶν Η.Π.Α. προσφέρθηκε ἡ ἐξιδανίκευση τῶν φιλοσοφικῶν τους θεωριῶν (Τάο, Ζέν, Κομφουκιανισμός, Βουδδισμός), στοὺς Ἀμερικινδιάνους προσφέρθηκε ἡ ἀποκατάσταση τῆς εικόνας τους—ἀπὸ βαρβάρους πού σκότωναν τους ἐχθρούς τους μέ τὰ πιό ἀπάνθρωπα βασανιστήρια, σέ σοφοὺς καὶ γενναίους μαχητές—, κ.ο.κ. Ἡ ἴδια πολιτική ἀκολουθήθηκε καὶ ἔναντι τῶν ἑκατομμυρίων τῶν ὀλοένα πολλαπλασιαζομένων, προσφάτως εἰσρευσάντων στὴν χώρα, πεινασμένων μεταναστῶν καὶ προσφύγων· σ' αὐτοὺς προσφέρθηκε, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, τὸ «ἀμερικάνικο ὄνειρο», ὁ τίτλος «Καινούργιοι Ἀμερικανοί», καθὼς καὶ ἡ ἄκρως κολακευτική ἰδιότητα τοῦ «νέου αἵματος», πού δίνει νέα, σωτήρια, ὄθηση στὴν χωλαίνουσα ἀμερικανική οἰκονομία, καὶ δικαιώνει τὸ ὄραμα τῆς πολυπολιτισμικότητας καὶ πολυθρησκευτικότητας τῆς Ἀμερικῆς ὡς «μεγάλου χωνευτηρίου τῶν λαῶν»⁴.

Στὴν συνέχεια, ἀνασύρθηκαν ἀπὸ τὰς δέλ-

τους της Ίστορίας όλοι οί έξωτικοί, μυστηριακοί, ξεχασμένοι ή περιφερειακοί πολιτισμοί, οί όποιοι προεβλήθησαν ως ισάξιοι ή και άνωτεροι του δυτικού γενικώς, και του άρχαιοελληνικού ειδικότερα, φθάνοντας μέχρι και την χονδροειδή παραχάραξη της ιστορικής πραγματικότητας, μέ την κίνηση της «Μαύρης Ἀθηνᾶς». Μέ την κίνηση αυτή, ή έκστρατεία «άποδόμησης» άπεκάλυψε τελικώς τον πραγματικό της στόχο: τήν Ἀρχαία Ἑλλάδα και ό,τι αυτή άντιπροσώπευε και άντιπροσωπεύει, ως θεμέλιο του δυτικού πολιτισμοῦ. Ἀκολούθησε πληθώρα κινηματογραφικῶν ταινιῶν πού, άλλες μέν έξιδανίκευαν τούς προαναφερθέντες πολιτισμούς, άλλες δέ —παραβλέποντας έντέχνως τούς άρχαιοελληνικούς Ἱστορικούς Χρόνους για τούς όποίους ύπάρχουν άδιαμφισδήτητα στοιχεία— «άποδομοῦσαν» τό ιστορικά άνυπεράσπιστο άρχαιοελληνικό μυθολογικό πάνθεον, γελοιοποιώντας το. Ἀναμένεται τό τελειωτικό κτύπημα, ύπό μορφήν ξι (!) κινηματογραφικῶν ταινιῶν μέ θέμα τό δεύτερο —μετά τον Ἰησοῦ Χριστό— πιό μι-

σητό για τήν «Νέα Ἐποχή» «λευκό» ιστορικό πρόσωπο: Τόν Μέγα Ἀλέξανδρο.

Ειρήσθω έν παρόδω ότι, άνάλογη «επέμβαση επί της συνειδήσεως» τους υπέστησαν —κατά παράδοξον σύμπτωσιν— οί όπαδοί των διαφόρων αίρέσεων, καινοφανῶν θρησκειῶν, σεκτῶν, ψυχολατριῶν και ψευδο-φιλοσοφικῶν —άλλά και ψευδο-χριστιανικῶν— όμάδων, οί όποιοι —μέ όραμα μιᾶ «Νέα Ἐποχή»— όδηγήθηκαν συλλήδδην νά πιστέψουν ότι άποτελοῦν «ένα ριζικά νέο είδος άνθρωπίνου όντος», και ότι εἶναι ή «...έξειλιγμένη συνειδητότητα του μέλλοντος, τό μοναδικό άνθρώπινο είδος πού θά έπιζήσει, πού θά εἶναι έλεύθερο, όταν ή ύπόλοιπη άνθρωπότητα θά έχει έπιλέξει ανάμεσα στην όμαδική της άυτοκτονία ή τήν σκλαβιά της»: Αὐτός θά εἶναι ό «Καινούριος Ἀνθρωπος»⁵.

Ἡ Ἐμφάνιση ενός «Παγκόσμιου Ἐθνους»

Ἡ «δημιουργική καταστροφή» έπιτελέσθηκε, και ή Ἀμερική άπαλλάχθηκε από «τήν ιστορική της έμμονή στην Εὐρώπη». Τώρα,

Τό αντίδοτο στους εὐρωπαϊκούς όλοκληρωτισμούς

Οχιλιόχρονος ρωμαίικος —όρθόδοξος δηλαδή— πολιτισμός, ή ύψηλότερη έκφραση ποιότητας ζωής, μπορεῖ νά δοθεῖ ως αντίδοτο στην άπανθρωπία των πολιτικῶν και οικονομικῶν όλοκληρωτισμῶν πού γέννησε ή Εὐρώπη, στην έκμετάλλευση του άνθρώπου από τον συνάνθρωπο, στην εγωϊστική έκμετάλλευση και του ίδιου του φυσικοῦ περιβάλλοντος από τή βουλμία του κέρδους και στην άλλοτρίωση, πού χρησιμοποιεῖ τήν έπιστημονική γνώση για τήν καταστροφή του πλανήτη μας.

Μιά τέτοια όμως άποστολή χρειάζεται τό ψυχικό άπόθεμα του Παύλου, των Μαρτύρων και των Πατέρων. Και αυτό εἶναι ή Ὁρθοδοξία, πού σώζει τήν έλληνικότητα στα ύψηλότερα έπιτεύγματά της, ως φιλαλήθεια, φιλοκαλία, φιλανθρωπία. Ὁ άποξενωμένος από αυτήν τήν παράδοση Γραικύλος δέν έχει τίποτε νά δώσει στην Ἐνωμένη Εὐρώπη, αλλά θά θέλει μόνο νά πάρει, άρκούμενος στα «ψιχία τά πίπτονται από της τραπέζης» των πλουσιῶν έταίρων μας. Ὁ Ἑλληνορθόδοξος, ό Ρωμηός, έχει νά δώσει, αυτό πού πραγματικά στερεῖται ή Εὐρώπη, τήν Ὁρθοδοξία. Ὁ Ἑλληνορθόδοξος θά εἶναι ό άληθινός πολίτης μιᾶς Χριστιανικής Εὐρώπης και ή μόνη έλπίδα της.

π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνού,

Καθηγητοῦ του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν,

1992 *άπειλή ή έλπίδα*, σελ. 51-52

Ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας της Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος,

Α' έκδ. 1989

Β' έκδ. 1992

ὄλοι μαζί —πολιτιστικά «Ἀναγεννημένοι» Λευκοί, «Περήφανοι Μαῦροι» (Πάνθηρες καὶ μὴ), καὶ «Καινούργιοι»— οἱ Ἀμερικανοί — ἀπελευθερωμένοι ἀπὸ τὸν ἀθέατο ζυγὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτιστικοῦ παρελθόντος— ἀποτελοῦν πλέον «τὴν ἀνθρώπινη βάση γιὰ μιά “νέα αὐτοκρατορία τοῦ νοῦ”».

Ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὸ «τεράστιο ἄγχος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Κόσμου», καὶ μὲ καινούργια αὐτοσυνειδησία, οἱ πολῖτες τῶν Η.Π.Α. ἐνστερνίζονται τὸ ὄραμα γιὰ «μιὰν ἀναγέννηση ἄξια τοῦ μεγάλου ὄραματος τῶν θεμελιωτῶν τους» στὸν «μετα-εὐρωπαϊκὸ κόσμο», ὡς τὸ καινούργιο «Παγκόσμιο Ἔθνος»⁶. Σ’ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ὄραμα τῆς «πρωτοκαθεδρίας» βασίζεται καὶ τὸ ἡγεμονικὸ δόγμα τοῦ «New American Century»⁷, πού φέρεται ὡς ἐκπονηθὲν ἀπὸ αὐτοὺς πού κατευθύνουν τὴν σημερινὴ ἀμερικανικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ. Σημειωτέον ὅτι, λόγω τῆς ἐγγενοῦς ἀσάφειας τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας, τὸ δόγμα, πού μεταφράζεται ὡς «Νέος Ἀμερικανικὸς Αἰώνας», μπορεῖ νὰ σημαίνει καὶ «Αἰώνας τοῦ Καινούργιου Ἀμερικανοῦ».

Τὸ σημαντικώτερο εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ δόγμα πού —κατὰ σύμπτωσιν— πραγματοποιεῖ τίς «ἐπιθυμίες τῶν ὄραματιστῶν τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνα, πού ἔβλεπαν τὴν μοῖρα τῆς Ἀμερικῆς ὡς κάτι μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ δυτικὴ προέκταση τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας»⁸. Τοῦτο θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγήσει τὸ γιατί, οἱ μόνον «D.W.M.» πού ἀπέφυγαν τὴν «ἀποδόμηση», ἦσαν οἱ ἐν λόγῳ Νεκροὶ Λευκοὶ Ἄρρητες «ὄραματιστές». Τὸ γεγονὸς μάλιστα ὅτι, ὄλοι οἱ ἀνωτέρω ἦσαν μέλη μυστικῶν ἐταιρειῶν μνητικοῦ χαρακτῆρα —ἡ φύση τῶν ὁποίων ἔχει κριθεῖ ὡς ἀντι-χριστιανικὴ, καὶ οἱ βλέψεις τῶν ὁποίων ἔχουν διαπιστωθεῖ ὡς γεωπολιτικῆς⁹— θὰ μπορούσε νὰ ἐρμηνεύσει τὴν σύμπτωση μεταξὺ τῶν ὄραματισμῶν τους καὶ αὐτῶν τῆς ἀνωτέρω «ὀμάδας πίεσης» ἢ ὁποῖα διὰ τοῦ δόγματος τοῦ «Νέου Ἀμερικανικοῦ Αἰῶνα» ἐπεξέτεινε δεόντως «τὴν ἀποστολὴ τοῦ ἔθνους πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς στενὰ καθωρισμένης “Δύσης”»¹⁰, καὶ ἡ ὁποῖα ὀδηγεῖ τὸ πολυπολιτισμικὸ καὶ πολυθρησκευτικὸ, νέο καὶ κυρίαρχο «Παγκόσμιο Ἔθνος» στὴν Νέα Ἐποχὴ.

Ἐπ’ αὐτὴν τὴν ἐννοια, ἡ δήλωση τοῦ προαναφερθέντος ἀμερικανοῦ ἀξιωματοῦχου περὶ

τῶν Η.Π.Α. ὡς νέας «Ἀθηναϊκῆς Ἡγεμονίας», ἐπισημοποιεῖ καὶ ἐπισφραγίζει τὴν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ ὄλων τῶν «ὄραματιστῶν» —τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος.

Παραπομπές

1. Time to Circle the Wagons (Καιρὸς νὰ περικυκλωθοῦν οἱ Ἀμαξες), ἄρθρο στὸ περιοδικὸ *Newsweek*, 27.5.1991, σελ.29.
2. Σύμφωνα μὲ ἀδιαμφισβήτητα ἱστορικὰ στοιχεῖα, ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀπλῶς ὀδήγησε τίς Ἰσπανικὲς γαλέρες στὴν Ἀμερικανικὴ Ἠπειρο, καὶ, ὄχι μόνον δὲν συμμετεῖχε στίς βαρβαρότητες τῶν Ἰσπανῶν κατὰ τῶν γηγενῶν πληθυσμῶν, ἀλλὰ, ἀντιθέτως, ἔχασε τὴν εὐνοια τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Φερδινάνδου, ἐπειδὴ «ὑπεραμύνθηκε τῶν Ἰνδιάνων στρεφόμενος κατὰ τῶν Ἰσπανῶν», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πεθάνει, τὸ 1506, μέσα στὴν φτώχεια καὶ στὴν ἐξαθλίωση (βλ. λεξικὸ Larousse).
3. Time to Circle the Wagons, ἐνθ’ ἂν.
4. Sandoli Al, *New Americans: An Oral History-Immigrants and Refugees in the U.S. Today* (Καινούργιοι Ἀμερικανοί: Μιά Προφορικὴ Ἱστορία —Μετανάστες καὶ Πρόσφυγες στίς ΗΠΑ Σήμερα), ἐκδ. Viking Press, 1990.
5. Ferguson Marilyn, *The Aquarian Conspiracy, Personal and Social Transformation in our Time* (Ἡ Ὑδροχοϊκὴ Συνωμοσία, Προσωπικὴ καὶ Κοινωνικὴ Μεταμόρφωση στὴν Ἐποχὴ μας), Jeremy P. Tarcher/Pedigee, 1980, 3η Ἔκδ. 1987, σελ. 57-58.
6. Ferguson Marilyn, ἐνθ’ ἂν.
7. βλ. «Τὸ σχέδιο τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν γιὰ παγκόσμια δικτατορία, Ἑπταετές σχέδιο», στὴν ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα «*Ὁ Κόσμος τοῦ Ἐπενδυτῆ*» (29 καὶ 30.3.2003) σσ. 38-39.
8. Ὁ Καινούργιος Ἀνθρώπος, Ὁμιλίες πάνω στὰ Ἔπη τοῦ Πυθαγόρα, τοῦ Osho τοῦ «Φωτισμένου», ἐκδ. Rebel Publishing, Ἀθήνα 1992, σελ. 356, τίτλος πρωτοτύπου *Philosophia Perennis*.
9. Ghyka Matila C., *Le Nombre d' Or, Rites et Rythmes Pythagoriciens dans le developement de la Civilisation Occidentale*, (Ἡ χρυσὴ τομὴ, Πυθαγόρεια Τελετουργικὰ καὶ Ρυθμοὶ στὴν ἀνάπτυξη τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ), ἐκδ. Gallimard, (19η ἔκδοση), 1931, Τόμοι 2.
10. Κόκιν Τζόελ, Ἡ Ἐμφάνιση ἑνὸς «Παγκόσμιου Ἔθνους», Ὁ δυναμισμὸς παραμένει βασικὴ πηγὴ ἰσχύος γιὰ τίς Η.Π.Α., Περιοδικὸ *Διάλογος*, U.S. Information Agency, ἐκδοτικὴ παραγωγή POINT O.E., τ. 65, 1990/Γ', σελ. 48-52.

μονισμό» τεμαχίζουν τήν Ἱστορική μας ὕπαρξη ὀδηγώντας μας στόν «παππού» μας μέ ἀπόρριψη ὁμως τοῦ «πατέρα» μας, τοῦ Χριστιανικοῦ Πατερικοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού συνιστᾶ τή μόνη αὐθεντική καί φυσική ἱστορική συνέχεια τῆς Ἑλληνικότητός μας.

Ὁ σκοπός τοῦ βιβλίου, ὅπως δηλώνει ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας στόν Πρόλογο, εἶναι ἐντελῶς εἰδικός. Δέν γράφτηκε γιά νά ἐρευνήσει σέ δάθος καί πλάτος τό φαινόμενο τῆς νεοειδωλολατρίας καί τοῦ παγανισμοῦ, οὔτε ἔχει τήν ψευδαίσθηση ὅτι θά μπορέσει νά νουθετήσει ἢ νά πείσει τούς νεοπαγανιστές.

«Αἰσθάνομαι», γράφει ὁ π. Γ. Μεταλληνός, «ὅτι δέν ὑπάρχει οὐδεμία δυνατότητα σύγκλισης ἢ προσέγγισης τοῦλάχιστον μέ τήν σκληροπυρηνική ομάδα τῆς Νεοειδωλολατρίας καί αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα προσωπικῆς ἀγωνιώδους προσπάθειας σέ ἰδιωτικές καί δημόσιες συζητήσεις».

Λυπᾶται διότι στούς κόλπους των παρά τόν αὐτοπροσδιορισμό τους (ὡς Ἀρχαιολάτρες) συνήντησε ἡμιμαθεῖς καί ἀτελέστατους γνῶστες τῆς Ἑλληνικῆς καί Πατερικῆς Γραμματείας, τήν ὁποία κατά κόρον χρησιμοποιοῦν ἀρνητικά.

Τό βιβλίο γράφτηκε γιά τούς ὁμοπίστους μόνο, τονίζει ὁ π.Γ.Μ., τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά ὀχυρώσουν τήν πίστη τους καί νά ἀποφεύγουν τίς παγίδες πού τούς στήνει ἡ Νεοειδωλολατρία καί νά μήν κλονίζονται ἀπό τά σοφίσματά της.

Τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου διαρθρώνεται σέ τρία μέρη:

Α': Τό πρόβλημα τῆς Νεοειδωλολατρίας – Μαρτυρίες

Β': Ἡ ἀνθελληνική καί ἀντορθόδοξη Νεοειδωλολατρία καί τό χρέος τῶν Ὁρθοδόξων ἀπέναντί της – Μαρτυρίες

καί Γ': Πῶς διαμορφώθηκε ἡ Ἑλληνορθοδοξία – Μαρτυρίες

Κύριος στόχος τῶν νεοειδωλολατρῶν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖται «Ἑβραϊκό κατασκευάσμα» καί τῆς ἀποδίδεται ἡ εὐθύνη γιά τήν παρακμή τοῦ «ἀγλαοῦς ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ». Ἐπιδιώκουν νά «ἐκπολιτίσουν» ξανά τήν Ἑλλάδα καί δι' αὐτῆς τήν ἀνθρωπότητα, διά τῆς ἀναδιώσεως τῆς ἀρχαιοελληνικῆς πολυθεϊστικῆς θρησκείας καί τῆς καταργήσεως τοῦ «Ἑβραιοχριστιανικοῦ» μο-

νοθεϊσμοῦ (ξεχνώντας βεβαίως ὅτι ὁ Ἰουλιανός, πού τόσο ἀγαποῦν καί θαυμάζουν, ἦταν ἐκεῖνος πού προσπάθησε νά ξαναχτίσει τόν Ναό τοῦ Σολομώντος).

Μιλοῦν γιά «Ἑβραιοχριστιανισμό», λησμονώντας ἢ ἀγνοώντας ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί κυρίως ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἀπόλυτα κριτικοί ἀπέναντι στόν Ἑβραϊκό φαρισαϊσμό (κατ' οὐσίαν σιωνισμό). Βέβαια σκόπιμα ὑπερτονίζεται ἡ σχέση Χριστιανισμοῦ–Ἑβραϊσμοῦ, μέ ἀπόληξη τήν ἀπόρριψη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀλλά στήν Π.Δ., λέει ὁ συγγραφέας, ὁ Χριστιανισμός ἀναζητεῖ τήν Ἱστορία τῆς Θείας Οἰκονομίας, τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Αὐτό πού ἐκκλησιαστικά ἀποδεχόμεθα ἀπό τήν Π.Δ. εἶναι οἱ Δίκαιοι, οἱ Ἅγιοί της. Τούς δεχόμεθα δέ, ὄχι ὡς Ἑβραίους, ἀλλά διότι ἦταν γνῶστες τῆς μεθόδου, τοῦ τρόπου σωτηρίας, δηλαδή τῆς θεώσεως, διατηρώντας τήν ἀληθινή σχέση μέ τόν Ἐνα καί Ἀληθινό Θεό. Τό πρόβλημα συνεπῶς δέν εἶναι ὅτι κάποιος ἀπορρίπτει τήν Π.Δ., ἀλλά τό γιατί τήν ἀπορρίπτει. Ὁ π. Γεώργιος ἀπαντᾷ διεξοδικά καί τεκμηριωμένα σέ κάθε κακόβουλη κατηγορία. Ξεχνοῦν, λέγει, ὅτι ὁ Ἰώβ καί ἡ Ρούθ δέν ἦταν Ἑβραῖοι. Τά κριτήρια εἶναι πνευματικά καί ὄχι φυλετικά. Οἱ ἑπτὰ Μακκαβαῖοι παῖδες, ἡ μητέρα τους Σολωμονή καί ὁ δάσκαλός τους Ἐλεάζαρος εἶναι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπειδή ὠμολόγησαν τήν ἀλήθεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας καί ὄχι διότι ἦσαν Ἑβραῖοι.

Κατηγοροῦν τήν Π.Δ. ἐπίσης γιά ἀνηθικότητα. Ὁ π. Γεώργιος λέγει ὅτι «ἡ θεολογία μας ὁμως ὡς ὑπόθεση θεώσεως καί ὄχι διανοητικῆς πολυπραγμοσύνης λειτουργεῖ σωτηριολογικά. Ἄν ἐφαρμόζονταν ἠθικολογικά κριτήρια, θά ἔπρεπε νά ἀπορριφθεῖ τό μεγαλύτερο μέρος τῶν Ὀμηρικῶν Ἐπῶν... μέ τό στόμα ὁμως τοῦ Μ. Βασιλείου, τοῦ Ἑλληνικώτατου πατέρα μας, ὠνομάσαμε τά ἔπη τοῦ Ὀμήρου «ἀρετῆς ἔπαινον» μένοντας στά ὑψηλά...

Θά πρέπει ὁμως ἰδιαίτερος νά ἐπισημανθεῖ, ὅτι τίς ιδέες αὐτές περί Ἑβραιοχριστιανισμοῦ κ.λπ. τίς συστηματοποίησε πρῶτος ὁ μέγας ἰδεολόγος θεωρητικός τοῦ Ναζισμοῦ Ρόζενμπεργκ.

Τίς νεοειδωλολατρικές ομάδες διακρίνει ἔντονος ἀντιδυζαντισμός. «Πόση γνώση τῆς

ἀρχαιότητα, ὑπενθυμίζει ὁ π. Γεώργιος, θὰ εἶχαμε χωρὶς τὴ «Μυριόβιβλο», τὴ βιβλιοθήκη τοῦ Μ. Φωτίου; Ἀκόμη καὶ σήμερα ἐξ ἄλλου δέν μποροῦν νά γίνουν Ὀμηρικὲς σπουδὲς χωρὶς τίς «Παρεμβολές» τοῦ Ἁγ. Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης (11ος–12ος αἰ.) στὰ Ὀμηρικὰ ἔπη. Ἐάν δέν ὑπῆρχαν τὰ ἀντιγραφικὰ ἐργαστήρια τοῦ Μητροπολίτη Ἀρέθα Καισαρείας (10ος αἰ.), καὶ τῶν μοναστηριῶν μας, πῶς θὰ εἶχαμε σήμερα τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ μάλιστα «ἀθυροστόμους» ὅπως ὁ Ἀριστοφάνης; Τὰ κριτήρια τῶν Ὀρθοδόξων δέν εἶναι ποτέ ἠθικιστικά ἀλλὰ πνευματικά, γι' αὐτὸ ἀντέγραφαν ἐπὶ αἰῶνες ὅλους τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ὡς προγόνους τους καὶ διδασκάλους τους. Στούς ταπεινοὺς καλογήρους ὀφείλουμε τὴν διάσωση τοῦ ἐθνικοῦ γραμματικοῦ μας πλούτου. Οἱ ἀντροθόδοξοι παγανιστές, πού κατηγοροῦν τοὺς «Χριστιανούς» πού κατέστρεψαν, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς τους, χειρόγραφα καὶ βιβλιοθήκες, γιατί δέν ἐπαινοῦν καὶ τοὺς μοναχοὺς πού ἔσωσαν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς;

Ὁ συγγραφέας διακρίνει τρεῖς τάσεις τῆς σύγχρονης νεοειδωλολατρίας:

1) Εἶναι οἱ καθαροὶ δωδεκαθεϊστές, οἱ ὁποῖοι ἀπορρίπτουν ἀσυζητητὴ τὸν Χριστιανισμό καὶ δὴ τὴν Ὀρθοδοξία, παρὰ τὴν ἐλληνικὴ παιδεία τῶν περισσοτέρων Ἁγίων Πατέρων.

2) Ἡ δευτέρη ὁμάδα ἐπιχειρεῖ τὴ διασύνδεση τοῦ Ἀρχαιοελληνικοῦ πιστεύω μέ τὸν Χριστιανισμό πού τὸν δέχονται κατὰ τὴ δική τους ἐκδοχὴ φυσικά καὶ τὸν καθιστοῦν ὄχι μόνο θεολογικά ἀγνώριστο ἀλλὰ καὶ ὑπηρέτη τῶν στόχων τους (πρβλ. τὸ σύνθημα «Ἑλλάς Ἑλλήνων Χριστιανῶν»). Ἡ τάση αὐτὴ ὀδηγεῖ στὴ χρῆση τῆς Ὀρθοδοξίας νομοτελειακά γιὰ ἐθνικιστικούς σκοπούς, καὶ

3) Ἡ τρίτη τάση συνδέει στὴν πράξη τὸ Ἑλληνικὸ δωδεκάθεο μέ τὸν ἀπώ-ἀνατολικὸ μυστικισμό καὶ τὸν ἀποκρυφισμό. Ὅπως λέγει ὁ μακαριστὸς π. Ἀντώνιος Ἀλεξιάδου,

ἐδῶ ἐντάσσονται καὶ οἱ θεωρίες περὶ καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ ἄλλο πλανήτη (θεωρία τοῦ Νταίνικεν), θεοὶ ἀστροναῦτες κ.λπ.

Μελετώντας τὴν φαινομενολογία τῆς Ἀρχαιολατρίας, διαπιστώνει ὁ συγγραφέας ὅτι δέν πρόκειται γιὰ αὐθεντικὴ στροφὴ στὴν ἐλληνικὴ ἀρχαιότητα, τὴν προχριστιανικὴ, οὔτε καὶ στὴν ἀρχαία θρησκεία. Λεῖπει σ' αὐτούς ἡ λυτρωτικὴ ἀναζήτησις τῆς ἀληθείας τῶν Ἀρχαίων, ἡ «ζήτησις τῆς Ἀληθείας», καὶ τελικὰ καταλήγουν σὲ ἓνα εἰσαγόμενο νεοπαγανισμό. Ἡ προβαλλόμενη σήμερα ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολάτρεις θρησκεία ὀρθὰ ἔχει ἐπισημανθεῖ ἀπὸ τὸν π. Ἀ. Ἀλεξιάδου ὅτι βρῖσκεται στὰ ὄρια τῆς Πανθησκείας τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἀναμείξεις θρησκευμάτων, «ἐνιαῖο κοσμικὸ θεῖο» —ὀλισμός— τὸ ὁποῖο ὀδηγεῖ στὴ θεοποίηση τῆς φύσεως, τὸν Πανθεϊσμό, στίς δοξασίες περὶ μετενσαρκώσεων, ἀνυπαρξία διαφορᾶς μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ κ.λπ. Ἡ νεοειδωλολατρία ἐξ ἄλλου, διεισδύει ἐπικίνδυνα σὲ διάφορα κινήματα, φεμινιστικά, πολιτιστικά, οἰκολογικά κ.λπ. Οἱ συνέπειες εἶναι καταστροφικὲς γιὰ τὸν κοινωνικὸ μας ἴστό καὶ τὸ Ἔθνος καὶ σὲ τελικὴ ἀνάλυση σύμφωνα καὶ μέ τὸ «πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας» εἶναι ἀκόμη μία ἐμπορεύσιμη δυνατότητα ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀποπροσανατολισμὸ τῶν νέων μας.

Ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς τελικὰ, σεβόμενος τὸν ἀναγνώστη, δέν τὸν διαίξει νά ἀκολουθήσει τὰ δικά του συμπεράσματα, ἀλλὰ τοῦ παραθέτει πλούσιες πηγές καὶ τὸν καλεῖ μέσῳ τῆς κριτικῆς ἱκανότητος καὶ προσωπικῆς ἐρεῦνης του νά καταλήξει στὰ δικά του συμπεράσματα.

Οἱ προσφερόμενες πηγές παρ' ὅτι προέρχονται ἀπὸ «ἀντιπάλους χώρους», δίνουν τὴ δυνατότητα σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο νά λύσει κάθε ἀπορία του καὶ νά ἀνασκευάσει τίς κατηγορίες πού ἀποδίδουν στοὺς Χριστιανούς οἱ νεοειδωλολάτρεις, ἀποκαλύπτοντας τὰ ἀληθινὰ πρόσωπα, γεγονότα καὶ καταστάσεις, πίσω ἀπὸ τὴ συκοφαντία καὶ τὴ διαστρέβλωση.

Ἡ «Παρακαταθήκη» στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακὸ Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στὴ διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

**Ἡ «Ράδιο-Παράγκα» μᾶς ἔμαθε
νά σκεπτόμαστε Ὁρθόδοξα**

Ἀθήνα, 8 Ἀπριλίου 2003

Κατ' ἀρχὴν θά ἤθελα νά ἐκφράσω τὰ συγχαρητήριά μου γιά τήν ἐκδοτική σας προσπάθεια.

Ἀφορμή γιά τήν παρούσα ἐπιστολή, ἔλαβα ἀπό τή διακοπή τῆς ἐκπομπῆς «Ράδιο-Παράγκα» τοῦ πατρός Κωνσταντίνου Στρατηγούλου πού μετεδίδετο ἀπό τόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί παρακολουθοῦσα ἐπί πολλά ἔτη.

Σταμάτησε ἡ μετάδοση τῆς ἐκπομπῆς ἀπό τήν Κυριακή 16 Φεβρουαρίου 2003. Διεκόπη ἡ μετάδοσή της ξαφνικά χωρίς καμμία ἐνημέρωση, χωρίς καμμία δικαιολογία, χωρίς καμμία ἐξήγηση. Εἶχε προηγηθεῖ μείωση τοῦ χρόνου τῆς μετάδοσης ἀπό τρεῖς σέ δύο ὥρες.

Σέ τηλεφωνική ἐπικοινωνία πού εἶχα μέ τόν Ραδιοφωνικό Σταθμό μοῦ ἀναφέρθηκε ὅτι ὁ π. Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος παραιτήθηκε «ἰδία βουλήσει».

Ἀπό τήν ἐπίκαιρη ὁμως θεματολογία τῆς ἐκπομπῆς καθώς καί ἀπό τόν τρόπο πού ἔκανε τήν ἀνάλογη προσέγγιση, εἶναι φανερό ὅτι ὁ π. Κ. Στρατηγόπουλος δέν «μποροῦσε» νά «παραιτηθεῖ». Μήπως δέν τόν διέκρινε Πατερικό, Νηπτικό Πνεῦμα; Μήπως «παραιτήθηκε» ἐπειδή οἱ θέσεις του δέν ἦταν Ὁρθόδοξες; Ἡ μήπως δημιούργησε προβλήματα ἡ ἐλευθερία στήν ἐκφραση πού τόν χαρακτήριζε;

Ἐξ ἄλλου, ἡ «Ράδιο-Παράγκα» ἄρχιζε μέ τή δήλωση ὅτι ἂν χρειαστεῖ θά τολμήσει καί νά σπαράσει.

Ἐκτοτε οἱ ἐκπομπές πού μεταδίδονται τή συνηθισμένη ὥρα ἔχουν δημοσιογραφικό «ἐνημερωτικό» χαρακτήρα. Ἔτσι, π.χ. διαφημίστηκε τό Ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό Νοσηλευτικά Ἰδρύματα ἡ ἀναμεταδίδονται μέ δημοσιογραφικό τρόπο τρέχοντα πολιτικά γεγονότα. Μά, χρειάζεται ἀλήθεια ἡ Ἐκκλησία κάτι τέτοιο; Χρειάστηκε ποτέ ὁ πατέρας Εὐμένιος ἢ ὁ πατέρας Πορφύ-

ριος νά διαφημίσουν τό ἔργο πού ἐπιτελοῦσαν στό Νοσηλευτικά Ἰδρύματα πού ὑπηρετοῦσαν; Ἡ μήπως ἔχουν εἰδική βαρύτητα οἱ ἀριθμοί καί ἡ νοσηλαρχική λογική ἔτσι ὅπως ἐκφράζονται στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως ἴσως ἡ διαφήμιση τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζει τό σύγχρονο Ὁρθόδοξο ἦθος; Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ὁμως δέν ἦταν πού εἶπε «νά μή γνωρίζεις ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου»; Μήπως πρόκειται γιά παρωχημένη ρήση;

Χρειάζεται μήπως τό ἀκροατήριο τοῦ σταθμοῦ ἐκπομπές δημοσιογραφικοῦ «ἐνημερωτικοῦ» τύπου; Ὑπάρχει ἔλλειμα δημοσιογραφικῆς πληροφόρησης στή ζωὴ μας; Ὅλα τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης γι' αὐτό δέν φροντίζουν; Ἐνημερώνουν(;) τή Μάζα διαρκῶς.

Κατά τή γνώμη μου ὁμως, αὐτό πού χρειαζόμαστε περισσότερο εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Νηπτική ματιά στό τρέχοντα μείζονα ζητήματα τῆς καθημερινότητας. Χρειάζεται ἡ Ὁρθόδοξη ὀπτική στήν ἐρμηνεία τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπικαιρότητας τῶν τεκταινομένων στόν κόσμο. Δέν χρειάζεται νά ἀκοῦμε ἀπό τό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναμείγνυμα τῶν εἰδήσεων ὅπως αὐτές προβάλλονται ἀπό τά μεγάλα τηλεοπτικά δίκτυα. Χρειαζόμαστε μόρφωση τῆς θεολογικῆς νοηματοδότησης τῆς ζωῆς μας. Χρειαζόμαστε νά πιοῦμε τό ζῶν ὕδωρ.

Ἡ «Ράδιο-Παράγκα» ἦταν τό δῆμα πού φιλοξενοῦσε χαρισματικούς ἀπλούς ἢ λόγιους Μοναχοὺς καί Κληρικούς, Καθηγητές Πανεπιστημίου ἀλλά καί ἀπλό Λαό τοῦ Θεοῦ.

Ἡ «Ράδιο-Παράγκα» εἶχε αὐθεντικότητα, εἶχε τόλμη, εἶχε ψυχή. Μᾶς οἰκοδομοῦσε στήν Ὁρθοδοξία. Μᾶς κρατοῦσε σέ Πνευματική Ἐγρήγορηση. Μᾶς δημιουργοῦσε νέες ὀπτικές ἀντιμετώπισης τῆς ζωῆς μας, σύμφωνα μέ τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐκανε τήν Ὁρθοδοξία ζωντανή καί ὄχι συναισθηματοποιημένη, θολή παρωχημένη παράδοση μέ φολκλορική μόνο ἀξία.

Ἡ «Ράδιο-Παράγκα» προσπαθοῦσε μέ ζέ-

ση ψυχής νά κάνει ζωντανή τήν παράδοση μέσα από τό ξανακοίταγμα τής καθημερινότητας. Γνωρίσαμε τή Διδαχή Νηπιτικῶν Πατέρων. Μᾶς γαλουχοῦσε μέ τά νόματα τής Νηπιτικῆς μας Παράδοσης. Μᾶς ἔμαθε νά σκεφτόμαστε Ὁρθόδοξα. Μᾶς δίδασκε πῶς νά σταθοῦμε κριτικά στόν μαζοποιημένο τρόπο σκέψης πού προβάλλεται ἀπό τά τηλεοπτικά καί ραδιοφωνικά δίκτυα.

Ἡ «Ράδιο-Παράγκα» ἐπέφερε ρωγμές στά «αὐτονόητα» τῆς σκέψης μας.

Ἡ «Ράδιο-Παράγκα» μᾶς παρότρυνε νά γίνουμε Πρόσωπα.

Δέν εἶναι ἡ ἀπώλεια μιᾶς συναισθηματικῆς μακροχρόνιας σχέσης πού μέ κάνει καί λυπᾶμαι. Εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς δυνατότητας νά ἀκουστῆ Ἁγία Λόγος Ὁρθόδοξος, πού μοῦ δημιουργεῖ ψυχικό πόνο.

Τό ραδιόφωνο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος χάνει τήν Ὁρθόδοξη φυσιογνωμία του καί

μετατρέπεται ἀργά ἀλλά σταθερά σέ δημοσιογραφικό δῆμα μέ τά ἴδια χαρακτηριστικά γνωρίσματα πού ἔχουν οἱ κοσμικοὶ ραδιοσταθμοί (προβολή τοῦ ἔργου τους, διαφήμιση, ὀριζόντια ἐνημέρωση σχετικά μέ τήν τρέχουσα ἐπικαιρότητα, ἔλλειψη οὐσιαστικοῦ Λόγου γιά τή ζωή μας, κατακλυσμό πληροφοριῶν).

Δέν νομίζω ὅτι ὑπάρχουν ἔστω καί οἱ ἐλάχιστες ἐνδείξεις πού νά κάνουν ἕνα σκεπτόμενο Ἑλληνα Ὁρθόδοξο νά αἰσιοδοξεῖ ὅτι τό κοσμικό πνεῦμα πού πνέει σέ ἀρκετά πρόσωπα πού κατέχουν σημαντικές θέσεις στήν Ἐκκλησία εἶναι τυχαῖο καί ὡς ἐκ τούτου παροδικό.

Αἰσιοδοξῶ μόνο ὡς πρός τό ἀναμφισβήτητο γεγονός ὅτι ἡ τελική ἔκβαση τῶν τεκταινόμενων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καθορίζονται ἀπό τόν Παντοδύναμο Χριστό.

Μέ σεβασμό στό ἔργο σας
Σοφία Σταμούλη
Ἴατρος

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

**Ἐπιστημονικό Συνέδριο μέ θέμα:
Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας
Δωδεκαθεϊσμός – Ὑποτίμηση Παλαιᾶς
Διαθήκης – Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες**

Δελτίο Τύπου 28.5.2003

«Ὁ Χριστιανισμός ὄχι μόνο δέν ἔβλαψε, ἀλλ' ἀντιθέτως διέσωσε τόν Ἑλληνισμό». Αὐτό, μεταξύ ἄλλων, τονίσθηκε στό Ἐπιστημονικό Συνέδριο μέ θέμα: «Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας. Δωδεκαθεϊσμός – Ὑποτίμηση Παλαιᾶς Διαθήκης – Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες», πού διοργάνωσε μέ ἐπιτυχία ἡ «Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν» στήν κατάμεστη ἀπό πλήθος κόσμου Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Τό Συνέδριο πραγματοποιήθηκε ἀπό 25 μέχρι 27 Μαΐου 2003. Κατά τήν ἑναρξή του παρέστησαν καί χαιρέτησαν τό Συνέδριο ὁ νομάρχης Θεσσαλονίκης κ. Παναγιώτης Ψω-

μιάδης, βουλευτές, πολιτευτές καί πανεπιστημιακοὶ καθηγητές.

Χαιρετισμούς ἀπέστειλαν Μητροπολίτες, Καθηγούμενοι Ἱερῶν Μονῶν, βουλευτές, ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Βασίλης Παπαγεωργόπουλος καί ἐκπρόσωποι συλλόγων.

Στό Συνέδριο ἐπισημάνθηκε ὅτι ἡ νεοειδωλολατρία ἀποτελεῖ ὑπαρκτό πρόβλημα, ὄχι μόνον ἑλληνικό ἀλλά καί διεθνές, τό ὁποῖο τροφοδοτεῖται ἀπό τή σύγχρονη ταραγμένη, ἀγχώδη καί φιλόυλη ζωή, ἡ ὁποία ὠθεῖ τόν ἄνθρωπο στήν πλάνη τῆς λατρείας τῶν δημιουργημάτων-εἰδώλων καί ὄχι τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀναβίωση τῆς ἀρχαίας θρησκείας τοῦ δωδεκαθέου ἀποτελεῖ ἐπιδίωξη τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό συγκρητιστικό καί ἀποκρουφιστικό πνεῦμα.

Στό Συνέδριο τονίσθηκε ὅτι ἡ Ἐκκλησία

δέν απέριψε τήν ἑλληνική παιδεία ἀλλά μόνον τήν ἀρχαία θρησκεία, ἡ ὁποία ἤδη εἶχε ἀπορριφθεῖ ἀπό τούς μεγάλους Ἕλληνες φιλοσόφους καί ποιητές, οἱ ὁποῖοι ἤσκησαν ἐξουθενωτική κριτική στους ἀρχαίους θεούς, πού ἦταν ὑποδουλωμένοι σέ χονδροειδή πάθη.

Οἱ νεοειδωλόλατρες ἐκτοξεύουν φρικτές ὕβρεις ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας καί προκειμένου νά ὑποστηρίξουν τίς θέσεις τους διαστρέφουν καί τά κείμενα καί τήν ἱστορική ἀλήθεια.

Ἀπό τό Συνέδριο ἐπισημάνθηκε ἡ συγγένεια μᾶς μερίδος τοῦ νεοειδωλολατρικοῦ χώρου μέ τήν νεοναζιστική ἰδεολογία καί πρακτική. Ἐξ ἄλλου ἡ πολεμική ἐναντίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στήν ὁποία ἐπιδίδονται οἱ νεοειδωλόλατρες, συνδέεται ἱστορικά μέ τήν ἴδια ἰδεολογία. Ὡς ἀπάντηση, οἱ σύνοδοι ἐτόνισαν τήν θεμελιώδη σημασία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς «παιδαγωγοῦ εἰς Χριστόν».

Σέ σχέση μέ τήν τρίτη ἐνότητα (Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες) τοῦ γενικοῦ θέματος, ἐπισημάνθηκαν τά ἐξῆς: Ἡ Ἐκκλησία δέν τοποθετεῖται ἀρνητικά στήν ἀθληση τοῦ σώματος, ὅμως θά πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀναβίωση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων καί μάλιστα ὁ τονισμός τοῦ θρησκευτικοῦ-παγανιστικοῦ στοιχείου σ' αὐτούς (τελετή ἀφῆς τῆς Ὀλυμπιακῆς φλόγας ἀπό «ἰέρεια» καί συνακόλουθες προσευχές), σχετίζεται ἐπίσης μέ τήν «Νέα Ἐποχή» καί εἰδικότερα μέ τόν τεκτονισμό (μασονία). Ἐκτιμᾶται ὅτι τά μεγάλα οἰκονομικά συμφέροντα, πού κυριαρχοῦν στους σύγχρονους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, σέ συνδυασμό μέ τή νεοπαγανιστική τους πλευρά, πρέπει νά ὀδηγήσουν τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία στήν ἀπόφαση νά μήν ἐμπλακεῖ καθ' οἷονδήποτε τρόπο μέ αὐτούς.

Ἐκ τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὑπενθυμίζεται ὅτι τήν Ὁργανωτική Ἐπιτροπή τοῦ Συνεδρίου ἀποτελοῦσαν οἱ:

- Πρόεδρος:
- Πρωτοπρεσβύτερος Καθηγητής Γεώργιος Μεταλληνός
 - Ἀντιπρόεδρος:
 - Πρωτοπρεσβύτερος Καθηγητής Θεόδωρος Ζήσης

- Γραμματεῦς: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Δρ Θ. - Πτ. Φ.

Μέλη:

- Ἀρχιμανδριτής Ἰωσήφ, Καθηγούμενος Ἱ.Μ. Ξηροποτάμου Ἁγίου Ὁρους
- Ἀρχιμανδριτής Τιμόθεος Σακκάς, Καθηγούμενος Ἱ.Μ. Παρακλήτου
- Ἀρχιμανδριτής Μᾶρκος Μανώλης, Προϊστάμενος «Πανελληνίου Ὁρθοδόξου Ἐνώσεως»
- Ἀρχιμανδριτής Σαράντης Σαράντος, Καθηγητῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς
- Ἰωάννης Κορναράκης, Ὁμότιμος Καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
- Γεώργιος Θεοδωροῦδης, Καθηγητῆς, Πρόεδρος Τμήματος Ποιμαντικῆς Α.Π.Θ.
- Ἀθανάσιος Ε. Καραθανάσης, Καθηγητῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Καί «σεξοτουρισμός» στό πλαίσιο τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων

Διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα «*Τά Νέα*» (2.7.2003), ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δήμου Ἀθηναίων γιά νόμιμη «λειτουργία οἴκων ἀνοχῆς καί σέ ξενοδοχεῖα καί ἄλλους χώρους» ἐν ὄψει τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2004, «ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπειλήσασκε ἀκόμη καί μέ ἀποχώρηση καί ἀπό τήν ἐπιτροπή τοῦ 2004 γιά τούς ἐθελοντές», καί ὅτι κατά τή διάρκεια τῆς συνεδριάσεως τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 1.7.2003 «ἀπό τήν πλευρά τῶν ἱεραρχῶν ἔγινε λόγος γιά «σεξοτουρισμό», ὡς καί γιά χρησιμοποίηση τῶν ἐθελοντῶν γιά ξενάγηση μελῶν τῶν ἀποστολῶν σέ πονηρά ξενοδοχεῖα!» Στό Ἀνακοινωθέν τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 1.7.2003 ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀξίωσε «τήν ἄμεση ἀνάκληση αὐτῆς τῆς ἀπόφασης, ἡ ὁποία προσβάλλει τήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν καί παρουσιάζει τόν πρῶτο δῆμο τῆς χώρας νά μεριμνᾷ ἰδιαίτερως γιά τόν «σεξοτουρισμό» καί καλεῖ τήν ἀξιότιμη κ. Δήμαρχο Ἀθηναίων νά κινηθεῖ τό ταχύτερον πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή». Χαρακτήριζε τήν ἀπόφαση τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου «ὑποτίμηση καί εὐτελισμό τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου πού δέν τιμᾷ τόν πρῶτο δῆμο τῆς χώρας καί δέν συνάδει μέ τόν πολιτισμό πού θέλουμε νά ἐπιδείξουμε καί μάλιστα κατά τή διάρκεια τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων».

Περιέργως ὅμως, ἐνῶ ὁ ἐκπρόσωπος τύπου τῆς Δ.Ι.Σ. Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

Ναυπάκτου κ. Ίερόθεος τήν Τρίτη 1 Ἰουλίου εἶχε δηλώσει στους δημοσιογράφους ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος «προβληματίζεται γιά τό ἄν θά συμμετάσχει στό ἐθελοντικό πρόγραμμα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων», τήν ἐπομένη οἱ τόνοι ἔπασαν λόγω τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου καί τῆς Δημάρχου κ. Ντόρας Μπακογιάννη τό θέμα νά κλείσει μετά τίς ἀμοιβαῖες ἐξηγήσεις πού ἐδόθησαν.

5η Διαθρησκειακή Συνδιάσκεψη Ἰουδαϊσμοῦ-Ὁρθοδοξίας

Τελικῶς ἡ ματαιωθείσα, μέ τήν παρέμβαση τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος Β', Διαθρησκειακή Συνάντηση στή Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήθηκε στό συνεδριακό κέντρο τοῦ ξενοδοχείου Hyatt-Regency πλησίον τοῦ ὁμωνύμου Καζίνο τῆς Θεσσαλονίκης (εὐρίσκεται ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Ἱ. Μητρο. Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς) ὡς συνάντηση Ἰουδαϊσμοῦ καί Ὁρθοδοξίας (27-29 Μαΐου 2003). Τήν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν ἐκήρυξε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος στή συνέχεια ἐπεσκέφη τήν Χαλκιδική, ἐνῶ μετά τό πέρας τῆς Συνδιασκέψεως ἔγινε τελετή καί κατετέθησαν στεφάνια στό μνημεῖο τοῦ Ὁλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων στή Θεσσαλονίκη. Συνέπεσε τό γεγονός αὐτό μέ τήν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς 29ης Μαΐου. Ὅπως διαβάζουμε σέ τηλεγράφημα τοῦ Μακεδονικοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων: «Γιά πρώτη φορά ὁ προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας παρέστη στήν τελετή πού ἔγινε τό μεσημέρι στό Μνημεῖο τοῦ Ὁλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων τῆς Θεσσαλονίκης καί κατέθεσε στεφάνι στή μνήμη τῶν θυμάτων. Παρόντες στήν ἐκδήλωση ἦταν ὁ ὑπουργός Πολιτισμοῦ Εὐάγγελος Βενιζέλος, ἡ κ. Μπέρκλεϊ, μέλος τοῦ Κογκρέσου τῶν Η.Π.Α., ὁ πρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Ἑβραϊκοῦ Συμβουλίου ραββίνος Ἰσραὴλ Σίνγκερ, ὁ εὐρωδουλευτής τῆς Ν.Δ. Ἀντώνης Τρακατέλλης, οἱ πρόξενοι τῶν ΗΠΑ, τῆς Γερμανίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰσπανίας καί τῆς Τουρκίας, ὁ νομάρχης Θεσσαλονίκης Παναγιώτης Ψωμιάδης, ὁ δήμαρχος Βασίλης Παπαγεωργόπουλος, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ Ἄντρι-

ου Ἄθηνς, ὁ μητροπολίτης Γαλλίας, ἐκπρόσωπος τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καί μέλη τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος». Ἡ Ἰσραηλιτική Κοινότης τῆς Θεσσαλονίκης ἀνεκήρυξε τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη ἐπίτιμο μέλος τῆς.

Ἐθνική ἐπέτειος Ὁλοκαυτώματος ἡ 18η Ἰανουαρίου

Διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα «Καθημερινή» (24.5.2003): «Ἡ 18η Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς κατάληψης τοῦ στρατοπέδου συγκέντρωσης τοῦ Ἄουσβιτς ἀπό τούς συμμάχους τό 1945, καθιερώνεται ὡς ἐθνική ἐπέτειος μνήμης γιά τήν ἐξόντωση τοῦ ἑβραϊκοῦ στοιχείου τῆς Ἑλλάδος, μέ ἀπόφαση τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Πέτρου Εὐθυμίου, κατόπιν συνεννοήσεως μέ τόν ὑπουργό Ἐξωτερικῶν κ. Γιώργο Παπανδρέου.

Τήν ἡμέρα ἐκείνη, σύμφωνα μέ πληροφορίες, σέ ὅλα τά σχολεῖα, δημοτικά, γυμνάσια καί λύκεια, θά γίνεται ἀναφορά ἀπό τούς δασκάλους καί καθηγητές στό Ὁλοκαύτωμα τῶν Ἑλλήνων Ἑβραίων, καθώς ἐπίσης —καί μέ ἀφορμή τό Ὁλοκαύτωμα— μιὰ γενικότερη ἐπισήμανση στήν ἀνάγκη προστασίας τῶν δικαιωμάτων τῶν μειονοτήτων καί τήν ἀνοχή στή διαφορετικότητα».

Σχόλιο «Π»

Ἐφ' ὅσον ὁ κ. Εὐθυμίου καί ἡ Ἑλληνική Πολιτεία δέν καθιερώνουν ἡμέρα μνήμης τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, ἡ καθιέρωση ἀναλόγου ἡμέρας σέ πανελλαδικό μάλιστα ἐπίπεδο γιά τούς ἀσυγκρίτως ὀλιγοτέρους Ἑβραίους τῆς Θεσσαλονίκης, πού πέθαναν στά ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσεως, εἶναι φανερό ὅτι ἐξυπηρετεῖ ἄλλες σκοπιμότητες. Ἐξ ἄλλου στή Θεσσαλονίκη ὑπῆρχε καί ὑπάρχει ἀρμενική κοινότης. Οἱ Ἀρμένιοι ἐπίσης ἐσφάγησαν ἀπό τούς Τούρκους. Γιατί δέν καθιερώνεται καί γι' αὐτούς μιὰ ἡμέρα μνήμης στά ἑλληνικά σχολεῖα; Καί γιά νά θέσουμε ἕνα ἐρώτημα πού ἀνάγεται στόν χῶρο τῆς ἐπιστημονικῆς φαντασίας: Γιατί δέν καθιερώνει τό Ἰσραήλ —στό πλαίσιο τῆς ἀμοιβαιότητος— ἡμέρα μνήμης γιά τή Γενοκτονία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ; Θά ἦταν μιὰ εὐκαιρία νά γίνουν καί ἐκεῖ ὀμιλίες στά σχολεῖα γιά τήν «ἀνάγκη προστα-

σίας τῶν δικαιωμάτων τῶν μειονοτήτων καί τήν ἀνοχή στή διαφορετικότητα».

**Καί Ὁρθόδοξοι ὑπέρ
τῆς χειροτονίας γυναικῶν;**

Διαβάζουμε στήν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἡμερομηνία 11 Ἰουνίου 2003 καί ὑπό τόν τίτλον «Τά προβλήματα καί οἱ προοπτικές τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου», ὅτι «ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ὀργάνωσε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδας κ. Χριστοδούλου, διεθνές ἀκαδημαϊκό συμπόσιο στή Θεσσαλονίκη ἀπό 1 ἕως 3 Ἰουνίου 2003, μέ θέμα: “Ὁρθόδοξη θεολογία καί οἰκουμενικός διάλογος: Προβλήματα καί προοπτικές”». Μεταξὺ τῶν θεμάτων πού συζητήθησαν διαβάζουμε ὅτι ἦταν καί τό θέμα: «Ὁ ρόλος τῶν γυναικῶν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἡ οἰκουμενική πρόκληση». Στή σχετική παράγραφο ἀναφέρονται τά ἑξῆς: «Σέ ἓνα ἀσφυκτικά γεμάτο ἀμφιθέατρο ὑπογραμμίστηκε ἡ ἀνάγκη ἀναβάθμισης τοῦ ρόλου τῶν γυναικῶν στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἐνῶ παράλληλα **διαπιστώθηκε ἡ ἀδυναμία τῆς ἐναντίον τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν θεολογικῆς ἐπιχειρηματολογίας τῶν Ὁρθοδόξων**» (σ.σ.: ἡ ὑπογράμμιση δική μας).

Σχόλιο «Π»

Εἶναι δυνατόν στήν ἐπίσημη ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας νά ὑπάρχει μιά τέτοια «διαπίστωση»; Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ Ὁργανωτική Ἐπιτροπή τοῦ Συνεδρίου, ἡ ὁποία καί ὑπογράφει τό τετρασέλιδο κείμενο, πού φιλοξενεῖται στήν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπετελεῖτο ὄχι ἀπό ἑτεροδόξους ἀλλά ἐξ ὀλοκλήρου ἀπό καθηγητάς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης.

Βατικανό καί Ἅγιοι Τόποι

Διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα «*Ἡ Χώρα*» (3.6.2003) ὑπό τόν τίτλο: «Ἐπιχείρηση “καθόδου” τοῦ Βατικανό στούς Ἅγίους Τόπους» τά ἑξῆς: «Τήν ἐνίσχυση τῆς παρουσίας του στίς περιοχές τῶν Ἁγίων Τόπων ἐξ ἀφορμῆς τῆς νέας προσπάθειας ἐπιλύσεως τοῦ Μεσανατολικοῦ φέρεται νά ἐπιδιώκει τό Βατικανό ἐκμε-

ταλλεῦόμενο κυρίως τά σοβαρότατα προβλήματα διχόνοιας πού ἔχουν προκληθεῖ στούς κόλπους τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἀλλά καί τό γεγονός τῆς μὴ ἀναγνώρισης ἀπό τό Ἰσραήλ τοῦ νέου Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Εἰρηναίου. Σύμφωνα μέ πληροφορίες, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ θρησκευτικοῦ status quo, πού ἔχει θεσπισθεῖ ἐδῶ καί αἰῶνες, συζητήθηκε στίς ἐπαφές πού εἶχε χθές στό Βατικανό μέ τόν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ ἀλλά καί μέ ὑψηλόβαθμους παράγοντες τῆς Ἁγίας Ἐδρας ὁ Ἀμερικανὸς ὑπουργός Ἐξωτερικῶν Κόλιν Πάουελ».

**Καί ἅγια λείψανα στήν ὑπηρεσία
τῆς προσεγγίσεως;**

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑποδοχῆς τμήματος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ἁγίας Μαρίνης (ἐρευνητέον ἐάν εἶναι γνήσιο) πού προσεφέρθη ἀπό τό Βατικανό στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν στίς 18 Ἰουνίου, ἐκφράζουμε τήν εὐχή νά μὴν ἐπιστρατευθοῦν καί τά λείψανα τῶν ἁγίων στό πλαίσιο τῆς ἀσκήσεως πολιτικῆς προσεγγίσεως μέ τό Βατικανό. Τό λεχθέν ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου κατά τήν ἐπίσημη τελετὴ ὅτι «Ἰδίως οἱ διαχριστιανικῆς ἐπαφῆς μποροῦν νά συμβάλουν στήν καλλιέργεια τῆς πνευματικῆς ἐνότητος καί νά φέρουν πλησιέστερα τήν προοπτικὴ “τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως”» (Δελτίο Τύπου Ἱεραῶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μέ ἡμερομηνία 19.6.2003) δικαιολογεῖ τούς φόβους μας ὅτι μπορεῖ νά συμβεῖ καί αὐτό. Αὐτήν τήν ἐντύπωση ἐνισχύει καί ἐπιστολή τοῦ Ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Ἀθανασίου, πού ἐκπροσωπεῖ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στήν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση. Ἡ ἐπιστολή αὐτὴ χρονολογούμενη ἀπὸ τό 2002, ἀπευθύνεται στόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο. Μετά τὴ διαρροή τῆς, δημοσιεύεται στήν ἐφημερίδα «*Ἐλευθεροτυπία*» (8.7.2003), ἀπ’ ὅπου καί μεταφέρουμε χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα: «Ὅσο γι’ αὐτό πού διάβασα στίς ἐφημερίδες, τό θέμα ἐνδεχόμενης ἐπίσκεψῆς σας στό Βατικανό, θέλω νά σημειώσω ὅτι εἶμαι ὑπὲρ ἐνός τέτοιου ἐνδεχομένου, ἀλλά μέ μιά ἐπιφύλαξη (...) Δέν θά ἤθελα νά θεωρηθεῖ αὐτὴ τὴ φορά ὅτι θά πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐπίσκεψή σας ὑπὸ τὴν πίεση (ἔστω ἔμμεση) τοῦ Βατικανοῦ ὅτι θά πᾶτε, γιατί ἀλλιῶς δέν θά μᾶς δώσουν τά ἱερά

λείψανα του Ἀποστόλου Παύλου. (...) Ἐγώ βλέπω ὅτι τὰ πράγματα θά μᾶς ὀδηγήσουν ὁμαλά στήν ἐπίσκεψή σας, ἐάν μᾶς δώσουν τά ἱερά λείψανα πρώτα, ἔρθουν ἐκπρόσωποι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τόν Σεπτέμβριο (σ.σ. ὅπως ἔγινε) στήν Ἀθήνα καί ἐνημερωθοῦν τά Μ.Μ.Ε. κατάλληλα, ὥστε καί ὁ κόσμος μας νά συμμετάσχει ψυχολογικά σέ μιᾶ πορεία προσέγγισης».

Ἄξιζει νά σημειωθεῖ ὅτι στήν τελετή, πού ἔγινε στίς 18 Ἰουνίου ἐπί τῆ ἀφίξει τοῦ τεμαχίου λειψάνου τῆς Ἁγίας Μαρίνης, δόθηκε ἰδιαιτέρα ἐπισημότητα. Ἡ Εἰδική Ἀντιπροσωπεία τοῦ Βατικανοῦ ἀπετελεῖτο «ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Serta Mgr. Giovanni Corra, τόν Ἀρχιεπίσκοπο τῶν ἐν Ἀθήναις Καθολικῶν κ. Νικόλαο Φώσκολο, τόν Βοηθό Ἐπίσκοπο τοῦ Πάπα Mgr. Xavier Desire καί τόν Ἀκόλουθο τῆς Νουντσιατούρας (σημ. «Π»: δηλαδή τῆς Πρεσβείας τοῦ Βατικανοῦ) στήν Ἀθήνα Mgr. Jeseph Spiteri».

«Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες...»

Τήν 17η Μαΐου 2003, στόν τηλεοπτικό διάυλο Alpha, ὁ δημοσιογράφος κ. Μαρθᾶς παρουσίασε, στό πλαίσιο τῆς ἐκπομπῆς του μέ τίτλο «Τό Πρόσωπο τοῦ Σαβδάτου», τόν πρόην πρωθυπουργό τῆς Ἑλλάδος, κ. Γεώργιο Ράλλη. Κατά τή διάρκεια τῆς συνεντεύξεως, ὁ κ. Γ. Ράλης, ἀπαντῶντας στίς ἐρωτήσεις τοῦ δημοσιογράφου, ἐκάλυψε θέματα πολιτικοῦ, ἱστορικοῦ, θρησκευτικοῦ καί προσωπικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Θά παραλείψουμε τίς περί θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ ἀπόψεις τοῦ κ. Ράλλη, παρά τό γεγονός ὅτι ἀπέδωσε στούς δογματικά ἀμετακίνητους σύγχρονους Χριστιανούς τόν χαρακτηρισμό τῶν «ταλιμπάν», καί παρά τό γεγονός ὅτι, ἀναφερόμενος στόν χριστιανικό φανατισμό τοῦ παρελθόντος, θυμήθηκε μόνον τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπό τούς Σταυροφόρους, λησιμονῶντας τήν δῆωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως τό 1204. Θά θεωρήσουμε ἐπίσης ἀσήμαντο λεκτικό ἀτόπημα τό γεγονός ὅτι πα-

ρασυρόμενος προφανῶς ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ «fanaticism» ἀποκαλοῦσε τόν φανατισμό «φανατικισμό».

Ἐπιπροσθέτως, ἐλάχιστα μᾶς ἐξέπληξε ὁ κ. Ράλης, ὅταν —καταργῶντας τήν Ἱστορία τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, εἰδικά, μάλιστα, τήν Ἱστορία τῶν χρόνων τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς— ἀπέριψε μετά βδελυγμίας, ὡς συνωμοσιολογίες, τήν πιθανότητα κάποιοι νά ἐπιδουλεύονται τά συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μᾶς ἄφησε, ὅμως, κυριολεκτικά ἀναδουδῶς ὁ πρόην πρωθυπουργός, ὅταν ἐξεστόμισε ὀργίλως καί περιφρονητικῶς τήν φράση: «Ἔχετε ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες, αὐτή τή μανία: ὄλο κάτι βλέπετε!».

Χρειάζονται σχόλια;

Ψηφιακή παρακολούθηση μέσῳ τῶν διαβατηρίων ἀποφάσισε ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση

Τό «πράσινο φῶς» στήν ψηφιακή παρακολούθηση τῶν πολιτῶν μέσῳ τῶν διαβατηρίων ἀναψε μέ τή Σύνοδο τῆς Θεσσαλονίκης. Συγκεκριμένα, στό πλαίσιο τοῦ κειμένου Συμπερασμάτων τῆς προεδρίας, στό κεφάλαιο πού ἀναφέρεται στήν παράνομη μετανάστευση, τονίζεται ὅτι: «Ἀπαιτεῖται μία συνεκτική προσέγγιση τῆς Ε.Ε. ὅσον ἀφορᾶ τά βιομετρικά ἀναγνωριστικά στοιχεῖα ἢ τά βιομετρικά δεδομένα, πού θά δίδει ἐναρμονισμένες λύσεις γιά τά ἔγγραφα τῶν ὑπηκόων τρίτων χωρῶν, τά διαβατήρια τῶν πολιτῶν τῆς Ε.Ε. καί τά συστήματα πληροφοριῶν (VIS καί SIS II)».

Μάλιστα, σέ σχετικό πρωτοσέλιδο δημοσίευμα τῆς ἡ ἐφημερίδα «*Ἰντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιον*», ἐπισημαίνει ὅτι «οἱ κυβερνήσεις τῆς Ε.Ε. μπορεῖ σύντομα νά ἐκδίδουν διαβατήρια πού θά περιέχουν μικροσίπ μέ ψηφιακά δακτυλικά ἀποτυπώματα ἢ ἀποτύπωμα τῆς ἰριδας τοῦ ματιοῦ, σύμφωνα μέ τό σχέδιο πού ἐγκρίθηκε τήν Παρασκευή*». Τό ἄρθρο τονίζει ἐπίσης ὅτι «δίνονται 140 ἑκατομμύρια εὐρώ γιά περαιτέρω ἔρευνα τῶν βιομετρικῶν δεικτῶν καί ἄλλων θεμάτων σχετικῶν μέ τή με-

* Πρόκειται γιά τό ἐξελιγμένο πρόγραμμα παρακολουθήσεως πού καθιέρωσε ἡ Συμφωνία Σένγκεν

** Στή Σύνοδο Κορυφῆς στό «Πόρτο Καρράς» στή Χαλκιδική

τανάστευση». Ο δημοσιογράφος της έφημερίδας, πού επικαλείται ως πηγές του «έπισήμως στη Σύνοδο κορυφής», έπισημαίνει ότι τά «βιομετρικά δεδομένα θά έπιτρέψουν στους άστυνομικούς νά έπαληθεύσουν τήν αυθεντικότητα τών ευρωπαϊκών διαβατηρίων, πολλά από τά όποια είχαν πλαστογραφηθεί τά τελευταία χρόνια», ένω τονίζει ότι πρόκειται για τήν «πιό άμφοισθητούμενη πολιτική». Στο ίδιο άρθρο, σύμφωνα μέ «άξιωματούχο της Κομισιόν», οί κυβερνήσεις της Ε.Ε. «δεσμεύονται από ένα χρονοδιάγραμμα πού έχει έκπονήσει ή άμερικανική κυβέρνηση μετά τίς επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001». Σύμφωνα μέ τή σχετική άμερικανική νομοθεσία του 2002, «χώρες τών όποιων οί υπήκοοι ταξιδεύουν χωρίς βίζα στίς Η.Π.Α. —όπως συμβαίνει σχεδόν μέ τό σύνολο τών δυτικοευρωπαϊκών χωρών— πρέπει νά εκδίδουν διαβατήρια μέ βιομετρικούς δείκτες μέχρι τό άργότερο τίς 26 Οκτωβρίου του 2004».

«Η πιό πιθανή λύση είναι ένα τσίπ στό διαβατήριο πού θά περιέχει δακτυλικά άποτυπώ-

ματα και άποτύπωμα της ίριδας του ματιού» δήλωσε στην «*Ιντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιουν*» ο Πιέτρο Πετρούτσι, έκπρόσωπος της Κομισιόν. «Αξιωματούχοι είπαν ότι ή Ένωση θά προχωρήσει μέ τό σχέδιο της βιομετρικής βίζας πριν περάσει στα διαβατήρια». Η έφημερίδα προσθέτει ότι τό «σχέδιο της Ε.Ε. νά περιλάβει βιομετρικές πληροφορίες για τους επισκέπτες θά συμπληρωθεί μέ μία βάση δεδομένων τών κατόχων βίζας, πού θά είναι προσβάσιμη από τό Βερολίνο, τό Παρίσι ή τό Πόρτο, για παράδειγμα»...

Οί όργανώσεις προστασίας τών άτομικών δικαιωμάτων έναντιώνονται σε αυτά τά σχέδια, καθώς έτσι δίνεται ή δυνατότητα στενότερης παρακολούθησης τών πολιτών. Η έφημερίδα παραθέτει δηλώσεις του Τρέβορ Χένινγκς, άναπληρωτή διευθυντή της όργάνωσης Statewatch: «Υφίσταται πλήρης έλλειψη διαφάνειας μέ όλα αυτά, δέν υπάρχει κανένας τρόπος νά ξέρει κανείς τί θά έχει αυτό τό τσίπ».

(Από τήν έφημ. «*Η Κυριακάτικη Αύγή*» της 22.6.2003, σελ. 6).

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση του Πανελληνίου Συνδέσμου

για τήν Έλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»

Έκδότης - υπεύθυνος κατά τόν νόμο: Ηρακλής Λαμπρόπουλος

Σύμβουλος Έκδόσεως: Μοναχός Άρσένιος Βλιαγκόφτης

Έπεύθυνος τυπογραφείου: TypOffset Β. Κουκουλής και Σία Ο.Ε.

Τηλ.: 2310/68.90.70 Έκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομές προαιρετικές

Έπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ένυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τίς άπόψεις τών συγγραφέων τους και ακολουθοϋν τήν όρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Έπιτρέπεται ή άναδημοσίευση, υπό τόν όρον ότι θά άναφέρεται ρητώς ή πηγή προελεύσεως.